

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 26 / CIF / 21.09.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CIF\26CIF\

Fitxer 26CIF1

XV legislatura · sisè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Igualtat i Feminisme

Sessió 26, dilluns 21 de setembre de 2026

Presidència de la I. Sra. Sabrin Araibi Marachi

Sessió 26 de la CIF

La sessió de la Comissió d'Igualtat i Feminisme (CIF) s'obre a ****. Presideix Sabrin Araibi Marachi, acompanyada de la vicepresidenta, Mònica Gallardo Montornès, i de la secretària, Lorena Roldán Suárez. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents [Ernesto Carrión Sablich](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Lídia Ferré Ferré](#) i [Jordi Riba Colom](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Mònica Gallardo Montornès](#), [Laura Martínez Portell](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera i Marín](#), [Alba Camps i Roca](#) i [Raquel Sans Guerra](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [M. Belén Pajares Ribas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. * Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme perquè presenti l'Informe sobre l'estat de l'LGTBI-fòbia a Catalunya 2025 (tram. 356-01813/15). Susanna Segovia Sánchez, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
2. Compareixença d'una representació de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia davant la Comissió d'Igualtat i Feminismes per a presentar l'Informe sobre l'estat de l'LGTBI-fòbia a Catalunya corresponent al 2024 (tram. 357-00952/15).
3. Proposta de resolució sobre el reconeixement i l'impuls del paper de les dones pageses (tram. 250-01110/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 435, 41; esmenes: BOPC 495, 23).
4. Proposta de resolució sobre la igualtat real en l'esport femení (tram. 250-01139/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació (text presentat: BOPC 447, 41).

[*] D'aprovar-se el punt 1 l'ordre del dia (tram. 356-01813/15), la presidenta, de conformitat amb l'article 54.4 del RPC, proposarà ampliar l'ordre del dia per incloure la substanciació de la compareixença en aquesta mateixa sessió.

La presidenta

Bona tarda a totes i a tots. Doncs donaríem inici a la Comissió d'Igualtat i Feminisme d'aquest nou període de sessions però, abans de començar, demanaria si algun grup ha de comunicar alguna substitució. El Grup Parlamentari de Junts.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, presidenta. Sí, de manera, no puntualment per aquesta sessió, sinó de manera definitiva ha deixat la comissió la diputada Carme Renedo i entra la diputada Mònica Gallardo que aquesta és la primera comissió i, per tant, aprofitem també per donar-li la benvinguda.

La presidenta

Perfecte. Benvinguda! El Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Elena Díaz Torrevejano

Sí. En el nostre cas, el diputat Jordi Riba no podrà assistir avui a la comissió i el substitueix el diputat José Ignacio Aparicio.

La presidenta

Perfecte.

Elecció del vicepresident o vicepresidenta

410-00005/15

Doncs, com ja se us va avançar per correu electrònic, si tothom hi està d'acord, proposo una alteració de l'ordre del dia per votar la substitució per l'elecció de la nova vicepresidenta. El Grup Parlamentari de Junts ha proposat la diputada Mònica Gallardo Montornès com a vicepresidenta de la Comissió en substitució de la diputada Ennату Domingo i Soler. La comissió ratifica aquesta proposta per assentiment? D'acord, doncs... *(Júlia Calvet Puig intervé sense fer ús del micròfon.)*
Dilo.

Júlia Calvet Puig

No, si podem votar.

La presidenta

D'acord, doncs llavors en aquest cas passaríem a la votació d'aquesta elecció, com hem fet en anteriors comissions. Ara us passarem els papers i posareu el nom de la vostra proposta.

(La lletrada intervé sense fer ús del micròfon.) D'acord. Perdoneu. És sí o no. Sí o no a la proposta de la vicepresidenta Mónica Gallardo Montornés.

(Pausa.)

Doncs si us sembla, donaríem inici a les votacions. Us aniré cridant, en aquest cas, per ordre alfabètic i, en aquest cas, em tocaria a mi mateixa.

(La presidenta crida per ordre alfabètic els diputats perquè dipositin la papereta a l'urna.) (Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

D'acord. Perfecte, doncs la proposta quedaria aprovada per 14 sí, 1 no i 2 abstencions. En aquest cas, doncs, la diputada Mònica Gallardo quedaria com la nova presidenta de la Comissió. Faríem el canvi, ja es pot incorporar.

**Sol·licitud de compareixença d'una representació de
l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia perquè presenti l'Informe
sobre l'estat de l'LGTBI-fòbia a Catalunya 2025**

356-01813/15

Doncs, ara sí, seguint l'ordre del dia que teníem de la comissió, primer de tot hem de votar una sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Observatori contra la LGTBIfòbia davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme, perquè presenti l'Informe sobre l'estat de la LGTBIfòbia a Catalunya de l'any 2025 i, d'aprovar-se aquest punt, s'ampliaria l'ordre del dia i es substanciaria la compareixença, juntament amb el punt 2 de l'ordre del dia.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, d'Esquerra Republicana, dels Comuns, de la CUP, de Junts i del Partit Popular.

Vots en contra?

I un vot en contra de VOX. En aquest cas, doncs, el punt quedaria aprovat i podríem substanciar la compareixença.

Ara, doncs, suspenem uns minuts la comissió i anirem a buscar els compareixents.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 26CIF2

La vicepresidenta

Bé. Bona tarda a tothom. Donem la benvinguda als compareixents, que ara els presentarem. Jo agraeixo l'acollida en aquesta comissió. És la meva primera comissió. Em toca presidir aquest primer punt, per tant, els demanaré un cert marge d'error en el cas que hi hagi alguna cosa que no faci exactament o no em dirigeixi a vostès exactament com correspon, que hi posaré tot l'empeny perquè així sigui.

Compareixences

357-00952/15 i 357-01570/15

En qualsevol cas, anem ja al primer punt, és la compareixença de la representació de l'Observatori contra LGTBI-fòbia, davant de la Comissió d'Igualtat i Feminismes, perquè presenti l'Informe sobre l'estat de la LGTBI-fòbia a Catalunya 2025.

Donat que es farà conjuntament els dos informes, les dues compareixences, el punt 1 i 2, hi haurà un temps, uns temps diferents que ara comentarem. Abans, però, donem la benvinguda al senyor Eugeni Rodríguez Giménez, president de l'Observatori contra l'Homofòbia i a l'Albert... (*Eugeni Rodríguez Giménez intervé sense fer ús del micròfon*) LGTBI-fòbia –ho teníem– i a l'Albert Carrasco Sarroca..., Serratosa, jurista i de l'Observatori també de l'Homofòbia.

I ara, com dèiem, donat que hi ha aquests dos informes conjuntament, hi haurà una primera intervenció dels compareixents, que tindran en aquest cas un màxim de trenta minuts i en aquest cas... Ens han posat trenta minuts perquè hi ha els dos. Són trenta. Són trenta, perquè hi ha les dues compareixences. I, en aquest cas també de manera excepcional, donat que hi ha també els dos informes, els grups parlamentaris tindrien sis minuts i la resposta dels compareixents seria de vint minuts. I, finalment, la formulació de preguntes d'un minut. I finalment, hi ha la resposta breu dels compareixents, la última, un minut per cadascun dels compareixents. Per tant, procedim ja a la intervenció del president de l'Observatori i del senyor també Albert Carrasco, quan vulguin. Endavant.

Albert Carrasco Sarroca Serratosa (jurista de l'Observatori contra l'LGBTI-fòbia)

Bé, bona tarda. Moltes gràcies per rebre'ns un any més aquí, a la Comissió d'Igualtat del Parlament de Catalunya. A continuació, presentarem les dades de l'informe de l'estat de l'LGTBI-fòbia del 2024. Jo em centraré en les dades quantitatives i després

l'Eugeni, el president, incidirà més en la part qualitativa i de conclusions i recomanacions. I després jo tornaré a exposar les dades, en aquest cas, de l'Informe de l'estat de l'LGTBI-fòbia del 2025 i tornarà a intervenir el president també per comentar la part qualitativa i de conclusions i recomanacions del segon estudi.

Bé, moltes de les diputades aquí presents ja ens coneixen a nosaltres i a l'entitat, però fer una breu, molt breu, introducció del què és l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia. És una associació sense ànim de lucre que es dedica, entre altres coses, a registrar situacions de discriminació per motius d' LGBTI-fòbia a Catalunya. Per rebre aquestes situacions tenim diversos canals de recepció. Tenim un formulari de denúncia web, que és el canal ideal per rebre una denúncia o una incidència, però ens pot arribar per altres vies: presencialment, per telèfon, per xarxes socials, d'ofici, per derivacions d'entitats, de punt SAIs, de la xarxa SAI.

Hi ha diverses vies perquè puguem rebre una incidència i un cop la rebem, fem un estudi o un filtre per validar si realment hi ha indicis que es pugui tractar d'una situació d'LGTBI-fòbia i, en cas que sí, doncs, ho registrem a la nostra base de dades. És una base de dades anual, d'1 de gener a 31 de desembre per any natural, on fem servir tota una sèrie d'indicadors que després ens serveixen per fer l'informe anual.

Davant d'aquestes situacions de discriminació que registrem, oferim a la persona afectada o a la persona denunciant els serveis d'acompanyament psicosocial i assessorament jurídic, que són gratuïts, tot i que en alguns casos també podem facilitar la representació lletrada en acusació particular en casos que puguin tenir indicis de delicte i puguin iniciar un procés judicial penal. Entre altres coses, també impartim formacions, habilitem punts liles en espais d'oci i duem a terme altres accions de sensibilització, pedagogia i incidència política amb un ànim de transformació social, no?

Entrant en l'Informe de l'estat d'LGTBI-fòbia, aquest estudi en general, que el fem un cop l'any, pretén ser una aproximació quantitativa i qualitativa de l'estat de la LGBTI-fòbia a Catalunya a partir del que l'Observatori ha rebut durant l'any. Sabem que no és la realitat absoluta, que és una part de l'iceberg, que diem sempre, però amb aquesta part que ens ha arribat extraïem les dades, les estudiem, les analitzem

i les representem, les plasmem en aquest estudi, amb dades, amb històries anònimes que hi ha darrere d'aquestes dades, amb conclusions i amb recomanacions adreçades als agents socials i institucionals.

Passant a l'informe del 2024 i centrant-me en les dades quantitatives, en el 2024, l'Observatori va registrar un total de 318 casos. Va ser el segon any que es van registrar més de tres-centes incidències i va ser l'any que es van registrar més incidències de l'històric de l'entitat, no? Suposarà un augment del cinc per cent respecte a l'any anterior. Els mesos que vam registrar més incidències van ser el juny, el setembre i el maig, en aquest ordre. Són mesos que coincideixen amb diades específiques, com són al juny l'Orgull, al setembre el Dia de la Visibilitat Bisexual o les festes majors, com de la Mercè o d'altres municipis de Catalunya, i al maig és el Dia Internacional contra l'LGTBI-fòbia. Bé, no hi ha una associació directa, però sí que al ser els tres mesos més registrats destaquem que hi hagin aquestes diades en aquests mesos concrets.

També destaquem que més de la meitat del total d'incidències tenen lloc al cap de setmana. Per cap de setmana entenem el període que hi ha entre el divendres a la tarda i la matinada del dilluns. No totes les incidències es poden fixar en un moment temporal concret, perquè hi ha situacions d'assetjament perllongades, per exemple, que no es pot fixar un moment concret, però les que sí que es poden concretar en un dia i hora, doncs d'aquestes sí que més de la meitat tenen lloc en aquest període, que proporcionalment amb l'altre, que és el d'entre setmana, doncs es nota com el cap de setmana predomina. I com els recursos en aquest període escassegen més, no?

Pel que fa a les persones afectades, nosaltres mai pressuposem la identitat ni l'orientació de ningú. Només ho registrem si la persona ens ho comunica voluntàriament com s'identifica. Llavors sí que els homes que s'identifiquen com a homes gais són el col·lectiu, per dir-ho així, que més ens reporta situacions de discriminació per LGTBI-fòbia que ha patit en primera persona, No vol dir que siguin els que més en pateixin, però sí que és el que més registrem. Això és habitual en els anys, tot i que les persones trans amb els anys també ha anat decreixent..., ai, perdó, creixent el número d'incidències que anem rebent del que pateixen les persones

trans o el col·lectiu trans en general. Del que són les persones físiques trans, destaquem les dones trans, que són les que ens acostumen a reportar més incidències.

Del tram d'edat de les persones que pateixen situacions de discriminació, la franja d'edat més registrada és la que va dels divuit als trenta-cinc anys. La mitjana d'edat de totes les persones que ens comuniquen situacions que han patit en primera persona és de trenta-quatre anys.

Altres indicadors, la distribució territorial. Sí que és veritat que la nostra seu està al centre LGTBI de Barcelona i comptem amb un protocol d'abordatge de situacions d'LGTBI-fòbia a la ciutat, amb l'Oficina per la No Discriminació i el Centre LGTBI de Barcelona. I per això no només és el màxim d'incidències que registrem siguin a la província de Barcelona, sinó també a la ciutat de Barcelona, però fent el càlcul de projecció territorial, tenint en compte també el nombre d'habitants de cada província, doncs bé, el que ens surt és que a Barcelona província registrem el 50,8 per cent en el cas del 2024, que és més de la meitat del total. Girona, Lleida i Tarragona també en registrem, però comparat amb la província de Barcelona, hi ha molta desigualtat pel que fa a l'equitat territorial que pretenem recollir, no?

Pel que fa a l'origen discriminatori, per quin motiu han discriminat la persona o el col·lectiu? La gaifòbia és l'origen discriminatori més registrat, amb més de la meitat del total de casos. També és habitual en els anys anteriors. I la transfòbia és un 26,8 per cent, que a poc a poc va creixent. S'aproxima al terç del total, que això el 2025 ho comentarem, i és el segon origen més registrat.

El mitjà presencial també és el més registrat, en comptes del virtual, que això també el 25 comentarem diferències, però el presencial sí que en el 2024 és el predominant, amb un vuitanta per cent. I el context, és a dir, en quins tipus d'espais es produeixen les discriminacions que registrem, l'espai públic també és el que representa gairebé la meitat del total d'incidències, precedit de l'espai privat de concurrència pública, sobretot en espais d'oci nocturn.

I entrant en els àmbits, la via pública és l'àmbit més registrat. Això també és comú d'anys anteriors. L'espai d'oci nocturn és el segon, que això també ho atribuïm amb els dispositius de punts liles que tenim habilitats, sobretot a la ciutat de Barcelona,

en espais d'oci. També en enregistrem i en recollim d'altres municipis, però en els dispositius fixes que com a entitats habilitem a les sales i els festivals d'oci, ens permet detectar i registrar millor situacions de discriminació per LGTBI-fòbia que tenen aquest àmbit d'oci nocturn. I, en tercer lloc, ens trobem la Internet i les xarxes socials, que això amb els anys també va en augment i que en el 2025 ja ho indagarem.

Vaig acabant els indicadors, el tipus de discriminació més registrat. El 2024, per primer any, el tipus de discriminació més registrat són les agressions físiques. La majoria d'agressions físiques van acompanyades d'agressions verbals i amenaces, però bé, destaquem com... Al final registrem el tipus més destacat del que li passa a la persona i el que són les agressions físiques, doncs, el 2024 és el primer any que és el tipus més registrat, seguit de les mostres d'odi i exaltació cap al col·lectiu o cap a persones o cap al col·lectiu en general.

I pel que fa als itineraris –i amb això acabaré– itineraris vol dir quin recorregut té aquestes incidències que registrem? Doncs sempre és la infradenúncia l'itinerari predominant, o sigui les incidències que no tenen cap tipus de recorregut, legal o no legal, però és veritat que el 2024 és el primer any que el procés penal és el primer, o sigui, és l'itinerari més registrat, molt, molt, molt a prop de la infradenúncia. Però sí que és el primer any que la infradenúncia no és l'itinerari predominant, sinó que el guanya el procés penal i la denúncia és el segon i hi ha altres itineraris per reportar una incidència i que pugui ser reparador per la persona, però en el 2024 destaquen aquests.

Dono a l'Eugeni, perquè continuï la resta de l'informe d'aquest any.

Gràcies.

Eugeni Rodríguez Giménez (president de l'Observatori contra l'Homofòbia)

Hola, bona tarda! Un plaer i un honor estar en la seu de la sobirania popular, en el Parlament de Catalunya i en la seva comissió d'Igualtat. Bé, parlem del 2024 i una de les reivindicacions que teníem era la modificació de la llei, que després ha passat a ser la llei 13/2025, però sí que ja en el 2024, perquè era un text, una petició molt recurrent de l'Observatori, però al final hem vist la necessitat que hi havia –aquí hi ha alguna de les ponents– de tenir-ho tot l'abast que ha tingut aquesta llei.

Per tant, és la primera vegada, de les poquetes, que presentem un informe i ja hi ha una conquesta,

Fitxer 26CIF3

no? O sigui que per això volia dir-ho primer.

També com a qüestió fonamental a nivell d'intervenció –i això sí que és un mantra que portem dient en totes les comissions– és el cap de setmana. El cap de setmana les polítiques públiques no estan obertes. Per tant, ens hem de fer una pregunta: És normal que quan hi ha més agressions estigui la porta tancada? Doncs la resposta és que la porta està tancada. Hi ha dispositius, perquè en el 2024 la mirada que feien era l'abordatge al masclisme i l'LGTBI-fòbia en els espais d'oci. L'observatori compta amb un esforç considerable a la Sala Apolo, a la sala Razzmatazz i al Brunch, que és un festival que es fa normalment els diumenges de l'estiu. Però clar, això és insuficient per a tota la resta de sales d'oci o d'espais de la ciutat on sabem que s'està donant LGTBI-fòbia.

Continua sent a dia d'avui –o sigui, estem parlant del 2024, però si fem un salt, anem al 2025– al 2025 continua sent un problema bastant important els caps de setmana que nosaltres atenem, eh? Atenem no presencialment perquè no estem al centre LGTBI, que és la nostra seu, però sí que ho fa –i precisament ho fa l'Albert i el Cristian– tant a nivell psicosocial com jurídic. Això volia posar.

I els espais amables, que és una altra de les reivindicacions de l'Observatori, no?, intentar que on estiguem hi hagi espais amables. Perquè un espai sigui amable, la condició *sine qua non* és que no hi hagi odi i perquè no n'hi hagi odi, la condició *sine qua non* és tindre protocols, tindre mecanismes per fer-lo possible, no? Ens queden dotze minuts, no? D'acord.

D'acord. Llavors les conclusions que treien el 2024 és que hi havia una estabilització de les incidències per motius de discriminació per orientació sexual, identitat o expressió de gènere. L'augment d'aquestes incidències es pot donar per una presència de la impunitat dels discursos d'odi. Últimament també, tornant al 2025, cosa que ens dona la possibilitat de 2024 al 2026 que estem, continuen donant-se.

Sobretot s'han donat molt a les festes populars d'aquest estiu, no? Les mostres de discursos d'odi.

Una altra conclusió seria realitzar polítiques públiques basades en la prevenció, detecció i intervenció a l'hora de fer front a la problemàtica social i estructural de l'LGTBI-fòbia. I dos més serien suport a les víctimes i persones afectades amb l'objectiu de reparació de la seva dignitat i enfortir els recursos i els mecanismes públics destinats a tal efecte, tant en l'àmbit judicial, administratiu com policial.

En l'àmbit judicial és un tema que també em vull parar una estona, no? El tema judicial és molt important, ho sabem. No és el mateix, tot i que tenim una fiscalia de delictes d'odi, un servei que es punter, no? Tenim el seu responsable, que ara és el coordinador a nivell estatal, però això no treu que tothom també hauria de tenir. Sé que no és un dret, però sí que hauria de poder, com a mínim, triar de ser part. En els judicis, moltes vegades la víctima no és part. No és part si no es presenta com a part perquè tindrà un advocat, un procurador, doncs, no està ni a disposició de tothom ni de l'observatori. L'observatori ho fem, però ho fem amb els casos, potser en un de cada deu casos, perquè sí que donem assistència, però ja parlo de la part executiva.

Quan després d'esperar... Ara, per cert, ja us puc anunciar que el del Somorrostro, les persones –ja us en recordareu que va ser molt...– doncs serà al novembre. Quants anys han passat? Cinc anys en els quals hem hagut de... «Hem tingut», no. Ho dic amb «carinyo», no? Hem estat les víctimes, però clar, són cinc anys en els quals s'ha d'esperar aquest moment. Per tant, el tema de la justícia gratuïta no només és justícia gratuïta que es pot demanar, sinó de poder tindre un assessorament jurídic. Això també és un tema que crec que la llei 2000..., la 13/2025, bé, però s'hauria de veure com es concreta.

Una altra recomanació seria –i aquí miro a la Susanna perquè era la presidenta– en el 24 demanaven –això no s'ha aconseguit, bé, en tot cas, ho podem veure, nosaltres creiem que no– les conclusions del grup de treball. Creiem que el grup de treball que es va formar en l'anterior legislatura al Parlament de Catalunya va fer una feina excel·lent i no ens consta que l'actual Govern estigui executant les conclusions del grup de treball. Llavors, això sí que ens agradaria que entrés a debat i ja sé que no és normal que preguntí el que ha de ser preguntat, però en qualsevol cas,

m'agradaria que els grups diguessin com veuen les recomanacions del grup de treball.

Un altre que diem és detenir les persones agressores. Detenir les persones agressores, als Mossos ens consta que hi ha una bona feina. La nova comissaria, per exemple, de Girona, que estava a Girona, Catà, doncs, ens ha acompanyat en diferents casos que hem tingut. O sigui, esperem que això sigui la tònica, perquè sí que es dona, com dèiem, als discursos d'odi. Si hi ha detencions, es trenca la idea d'impunitat i és molt important també aquest aspecte.

També demanen salvaguardar les llibertats públiques de les dones lesbianes i bisexuals i fer més assequible la denúncia a elles. Nosaltres hem fet ja un col·lectiu intern en el col·lectiu. Estem intentant per tots els mitjans que no esperar a que s'apropin a nosaltres, sinó apropar-nos nosaltres mitjançant diferents fórmules perquè les dones lesbianes no naturalitzin les agressions o discriminacions que pateixen i les puguin fer arribar a l'Observatori, a Mossos, a la Generalitat o a l'Ajuntament, però que continua sent una assignatura pendent.

El protocol d'accés a les tècniques de reproducció humana assistida, aquí també m'agradaria saber com... Va haver-hi un canvi d'accés al centre de reproducció humana i assistida, al centre Siscat a Catalunya. Llavors també reivindicaven, perquè van tenir denúncies en el 24, estem parlant del 24, eh?, que aquest protocol no s'estava apropant realment a tot el territori, no?

Les violències digitals, les violències digitals a les xarxes socials. L'altre dia llegia, segons l'Observatori contra l'odi a nivell estatal, que hi ha dos-centes a l'hora, dos-cents insults d'odi a l'hora. Per tant, és un «temazo» absolutament, en el qual hem de veure, a nivell de Catalunya i a nivell d'Estat, com fem possible que les xarxes socials, Instagram, Twitter, no els doni per treure –que moltes vegades treuen a persones que són denunciades– sinó que treguin realment el que és tota l'escombraria de l'odi, no?

També implementar i millorar la coordinació del protocol de prevenció, detecció i intervenció de situacions discriminatòries per motius d'orientació sexual i identitat o expressió de gènere al Transport Metropolità de Barcelona. Ja sé que és una qüestió que no és a nivell de Catalunya, és a nivell de Barcelona, però d'alguna forma és el

protocol que nosaltres vam treballar amb transports públics. Va tenir una primera resposta molt bona, però sí que està com una mica absolutament encallat i oblidat. O sigui, també posar-nos que el transport públic és un lloc que ha de ser amable, és un lloc que ha de ser de seguretat. No podem tindre, com molts col·lectius, no?, trans, treballadores sexuals que han renunciat a agafar el metro o agafar l'autobús per por a ser violentades, no?

I ja aniré acabant. Aquest és molt important. Nosaltres hem estat víctimes d'ell, oferir mecanismes àgils i despatologitzadors amb relació a la burocràcia administrativa. Nosaltres hem estat víctimes de, per una paraula que vam posar de més, perdre una subvenció, no? O sigui, la burocràcia no pot estar pensada com un intercanvi de cartes, no? Si per un cantó hi ha polítiques i hi ha qüestions possibles de corrupció i on es posa la lupa –que s'ha de posar, per descomptat, que estem en diners públics– però sí que realment moltes entitats estan anant. Estan tancant la porta perquè és impossible.

Estem parlant de subvencions de 15.000 euros, de 14.000, 15.000, 20.000, que potser no arriben ni al sou d'una persona a l'any, però sí que això sí que és el Parlament de Catalunya el que hauria d'impulsar polítiques perquè la burocràcia cap a les..., a l'hora de fer una subvenció fos més, més humanitzada i pensar en activistes i no en un gabinet jurídic, no?, perquè si hem de pagar... Per exemple, la Generalitat demana..., *¿cómo se llama?* (Albert Carrasco Sarroca Serratosa intervén sense fer ús del micròfon.) Una auditoria, que val 3.000 euros, més el jurista que hauries de pagar perquè te la faci, més 3.000 euros. O sigui, ja ens gastaríem 6.000 euros en tindre una auditoria, i hauria de ser d'una altra fórmula.

I ja per acabar, programes específics adreçats a les persones grans en LGTBI. En això vull donar una pràctica bona. Fa poc temps que donem l'enhorabona a una residència de Gràcia. Això ha estat molt bé. Però amb això sí que és un tema bastant dur i hem d'aconseguir la transversalitat.

I per fi i en el punt en el que estem, dos últimes coses. Complimentar les peticions d'asil polític i refugi, implementar programes específics per al col·lectiu de treballadores sexuals.

Albert Carrasco Sarroca Serratosa (jurista de l'Observatori contra l'Homofòbia)

Com ens queden tres minuts, destacaré bàsicament les dades del 2025, sense estendre'm massa. Aquí tenim un suport visual que no teníem en l'altre.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Del marc legal, sí, com deia abans l'Eugeni, sí que el 2024 reivindicàvem la modificació de la llei 11/2014, al final ha acabat sent una nova llei, que és la 13/2025, que també celebrem i ara el que reivindicuem és que s'implementi tot el que es contempla en aquesta llei, no? D'acord.

Total d'incidències del 2025, si el 2024 en van ser 318, el 2025 en van ser 353. Tornem a veure un increment i que és l'any on es van registrar més incidències. El 2026 no ha acabat, però estem en el camí de superar aquesta xifra. Els mesos no canvia gaire. El cap de setmana sí que es dispara en comparació amb l'any anterior. Si l'any 2024 era un cinquanta-u, cinquanta-tres, ja estem en el cinquanta-vuit, apropant-nos al seixanta per cent, una dada significativa. Això no ha canviat gaire, tampoc respecte a anys anteriors.

Sí que ens preocupa de divuit a trenta-cinc anys, sí que és a la franja més registrada un cop més, però que les persones de menys de divuit anys i les de més de seixanta-cinc siguin col·lectius d'edats que ens costin més d'arribar, perquè potser es troben amb dificultats afegides per reportar aquelles situacions de discriminació que pateixen.

Territori tampoc canvia gaire la cosa. Predomina molt a Barcelona, amb molta desigualtat en comparació amb les altres províncies. Continua sent un repte per a l'entitat arribar a equilibrar-ho més. La gaifòbia continua predominant i la transfòbia s'apropa al terç del total d'incidències, o sigui que augmenta amb els anys.

L'espai públic continua sent el predominant, però sí que ens vam fixar que en el 2025 si sumaven totes les incidències de concurrència pública, virtual i privat, superaven les del públic. Llavors com també es van diversificant les discriminacions en diferents espais, sobretot el virtual.

Àmbits, torna a ser la via pública el que més. El que aquest any destaquem que laboral és el segon àmbit més registrat, que això no havia passat cap any. Les

situacions d'acomiadament, d'assetjament, d'hostilitat en els entorns laborals està creixent, almenys en el registre i Internet i xarxes socials torna a ser el tercer més registrat.

Aquí, si bé l'any passat les agressions físiques havien sigut les que més, el 2025 són les mostres d'odi i exaltació que majoritàriament són discursos d'odi emesos en diversos mitjans, com els digitals, sobretot a les persones trans, però moltes més. I l'agressió física és la segona.

I l'itinerari, el 2024 si era el procés penal per primer cop el predominant, el 2025 s'empata amb el no-itinerari, que és la infradenúncia. N'hi ha d'altres, com veiem que, bé, percentualment queden més lluny, però són altres vies de reparació de la dignitat que al final no cal iniciar un recorregut legal per entendre que s'ha reportat una incidència i considerar com una infradenúncia una no-denúncia.

Per qualitativa, no sé si tenim temps perquè ens queden set segons.

Eugeni Rodríguez Giménez (president de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

Sí, podem fer un minut més?

(Susanna Segovia Sánchez intervé sense fer ús del micròfon.)

Albert Carrasco Sarroca Serratosa (jurista de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

Tenim més temps? Ah, d'acord. Doncs seguim, segueix. És que aquí posa que s'acabava el temps, d'acord.

(Remor de veus.)

Mira, aquí tens... Si et vols recolzar en aquesta diapositiva. No, no, t'ho deixo per tu. Si et vols recolzar en aquesta diapositiva.

Eugeni Rodríguez Giménez (president de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

Comença tu primer per les conclusions i llavors...

Fitxer 26CIF4

Albert Carrasco Sarroca Serratosa (jurista de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

D'acord. Doncs començo jo les conclusions del 2025. Sí que es constata una estabilització de les comunicacions d'incidències per motius d'LGTBI-fòbia, pel fet que sigui l'any amb més incidències registrades. Tornem a incidir que és fonamental les polítiques públiques basades no només en la intervenció, sinó també en la prevenció i la detecció per fer front a l'LGTBI-fòbia, no per fer front un cas concret, sinó com a problemàtica social i estructural. I això, amb la Llei 13/2025, és una gran oportunitat per desenvolupar-ho.

Promoure l'educació, sempre incidim molt i la sensibilització sobre la diversitat afectiva, sexual i de gènere en tots els àmbits de la societat, sobretot en l'educatiu, però en tots els àmbits de la vida quotidiana. Suport a les persones afectades amb l'objectiu de reparar la seva dignitat, que se senti que el dany que han sofert sigui reparat, no? Establir una resposta interseccional. Sabem que la paraula interseccional queda molt bé i que és difícil d'implementar, perquè al final ens travessen moltes coses com a persones i poder donar una resposta integral, unificada a tot allò que ens passa, que pot ser discriminació, doncs fer-ho de la forma més interseccional, harmonitzada, unificada possible i no dividir la persona per eixos en diferents serveis i entitats. Però és un objectiu: establir una resposta interseccional que faci front les diferents discriminacions que patim les persones que pertanyem al col·lectiu LGBTI.

És important enfortir els recursos i els mecanismes públics destinats a tal efecte, tant en l'àmbit judicial, però no només en l'àmbit judicial, sinó també administratiu, policial, laboral, educatiu, digital, com en tants altres, no? I fomentar la complicitat i les col·laboracions entre organitzacions de defensa de drets humans, no només entitats LGBTI, sinó, doncs això, entitats que defensin els drets humans i tots els agents públics que siguin competents per intervenir davant de l'abordatge d'aquestes situacions de discriminació.

Eugeni Rodríguez Giménez (president de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

D'acord. Com a recomanacions tindrien un altre cop fer executar les conclusions del grup de treball sobre LGBTI-fòbia. És a dir, per a nosaltres, com veieu, va ser una feina i una tasca molt important que volem que es faci, així que tornem a posar la com a primera aquesta qüestió.

També en les recomanacions, les mostres, jo diria, [# 00:02:27] les agressions físiques i assetjaments són les tipologies discriminatòries més registrades. Aquest fet fa imprescindible l'execució de polítiques públiques que aturin la violència que pateix el col·lectiu. Així mateix, cal garantir l'acompanyament i l'atenció legal i psicosocial a les víctimes.

Una altra és desenvolupar un sistema eficaç per poder identificar i detenir a les persones que exerceixen l'agressió i evitar d'aquesta manera que tot i tindre la denúncia, quedi aturat, que això també ho deien en el 2024. Una qüestió important que va passar en el 2025 és que sí que se'ns va demanar, amb un contracte menor, fer un estudi de com seria possible –que això surt a les conclusions del grup de treball– a nivell de país, com podríem fer a nivell de país el que s'està fent a nivell de Barcelona ciutat. Això sí que se'ns ha donat i hem fet –o sigui, que s'ha fet ja– se'ns va encarregar per part de la Generalitat. Ho hem fet. Llavors sí que des d'aquí sí que demanaríem que s'implementi, perquè ja no només ho diem nosaltres, sinó que ho va dir el Parlament de Catalunya. És un bon exemple que caldria, jo crec que amb molta urgència, poder estar en una taula tots els agents i totes les agents que treballem el tema de..., els operadors que treballem en el tema d'LGTTBI-fòbia, no? Ajuntaments, diputacions, policia.

Jo me'n recordo que abans d'allò la taula de BCN hi havia, amb el Miguel Ángel Aguilar, anàvem a la fiscalia i treballaven. Treballàvem en grup. I això feia que els casos, per exemple, ara es donarà al Somorrostro. Però clar, en el Somorrostro. hauran d'anar els Mossos, els Mossos que fa cinc anys van detenir... No sé si m'explico, no?, que és tot que a veure quina narrativa tenen ells, quina tenim nosaltres, quina té el fiscal. O sigui, no hi ha una coordinació en el moment més important, pel qual seria importantíssim aquesta taula que seria... Ja s'ha fet, eh? Ja s'ha fet, o sigui, perquè ho hem fet. Ens ho va encarregar l'Albert Lacasa. Ho hem fet, ho té. Llavors seria, doncs, implementar-lo, no? Seria implementar-lo.

Tornem a incidir en la salvaguarda de les llibertats públiques de les dones lesbianes i bisexuals, impedit actituds que invisibilitzen les seves expressions afectives i sexuals. I amb això el que també posàvem, com deia, reforçar tot el que és la memòria, no?, a nivell de nomenclàtor, a nivell de geografia. Quina geografia urbana

tenim? Quines...? O sigui, quin disseny de societat tenim on cal que hi càpiguen les necessitats de les dones, lesbianes i bisexuals?

En l'àmbit de l'habitatge, perquè posaven la mirada en el sensellarisme, valorar un parc d'habitatge públic per ajudar a l'emancipació de joves LGTBI+, si més no, aquells que es troben en una situació de vulnerabilitat. Aquesta reivindicació jo ja estava..., bé, que estic, però en el fa que no estava a l'observatori, ja la demanaven. O sigui, és importantíssim que les polítiques públiques, a l'hora de quan es donen punts, o sigui, una de les valoracions importants és que es valori que les persones LGTBI són un col·lectiu vulnerable i la necessitat de tindre una... Tothom té necessitat d'un habitatge, això està claríssim, no? Però sí que són col·lectius que accedir a una «vivenda» pot evitar tota una situació de violència, no?

Ara sí que *nos queda menos*.

Que es puguin presentar les denúncies en qualsevol comissaria dels Mossos d'Esquadra de Catalunya. Em direu a Espot, sí, sobre el paper es pot presentar una denúncia en qualsevol comissaria, però no és el mateix en una comissaria que t'estàs dos hores, que la persona que va no sap, perquè moltes vegades no sap que hi ha el dret a que t'acompanyin. Això és una qüestió que sembla una tonteria, però no ho és. Les persones, quan han patit una situació de discriminació o agressió, necessiten que hi vagi algú acompanyant-li. Hi ha comissaries que no ho saben. No ho saben perquè..., pel que sigui, no?

I també a l'hora de la terminologia, és superimportant que no li hagi de tornar a dir: «Escolti, és que em dic Lola per molt que vostè pensi que soc Juan, perquè ho posa al meu DNI». Són qüestions que costa i que ja porten molts anys, perquè no torni a passar, no? Nosaltres tenim comissaries doncs com més amables. També treballem amb Mossos, truquem perquè puguin anar aquella persona i se la tracti, però hauria de... S'hauria de donar en totes les comissaries.

També faig una pregunta a tots els grups. Nosaltres demanàvem aquí el reglament del règim sancionador. El tema és, si amb l'actual llei que no té reglament, no té per què tenir-lo, però podria tenir-lo, es pot ja sancionar. Estem ja en disposició de sancionar o no? I ja està. Ja està que portem molta estona.

Gràcies per l'atenció.

La vicepresidenta

Moltes gràcies a tots dos. És el torn ara de la intervenció dels grups parlamentaris. En primer lloc, els grups proposants d'aquesta compareixença. Per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta.

La vicepresidenta

Disculpin, sí, perdó, m'ho recordaven. Tenim excepcionalment en aquesta ocasió sis minuts, perquè s'acumulen els dos informes conjuntament. Gràcies.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. Començar amb un agraïment als compareixents que avui ens han pogut presentar en un temps rècord aquests dos informes, però crec que ha estat molt detallat i la feina que hi havia darrere.

De fet, vostès començaven amb aquest informe de 2024, que ja apuntava un augment d'un cinc per cent en aquestes denúncies que vostès havien rebut. I també feien un accent en el col·lectiu trans, que s'ha vist, com les dades demostren que hi ha hagut un augment, de fet, especialment les dones trans. I a mi sí que m'agradaria fer algunes observacions i traslladar-los algunes preguntes. Perquè si comparem els dos informes, veiem –i vostès ho feien, ho demostraven amb el seu gràfic– com hi ha hagut un augment en els darrers anys, ja superen les tres-centes incidències. De fet, el 2025 encara es van seguir augmentant amb 353. Per tant, podríem dir que ens trobem davant d'un augment estructural d'agressions i un apunt encara més de LGTBI-fòbia? I si vostès creuen que sí és així, que és un augment estructural, si podrien saber quines són les causes que fan que cada cop hi hagi més, més increment. Com deia, no? Aquestes dades i ens preocupa especialment, que vostès també feia una incidència, cap a les dones trans. Llavors, si estem detectant una evolució en aquests darrers anys, hi ha uns nous patrons de violència o discriminació i si creuen que hi poden haver mesures que poden reforçar les administracions per fer-hi lluita.

De fet, també feien esment –perdoneu, perquè va molt ràpida, per si em quedo sense temps– però feien esment als discursos d'odi i l'extrema dreta. I llavors ¿esteu detectant que aquesta normalització, amb aquest increment dels discursos d'odi contra les persones LGBTI que estem trobant, que s'estan normalitzant de manera molt preocupant a les xarxes socials, pot tenir una relació que amb aquestes agressions al carrer s'estan augmentant perquè la gent està normalitzant que, com a xarxes socials, ha incrementat aquesta violència i, al final, s'acaba traslladant al carrer?

I, de fet, aprofito, ja que m'estaven parlant de discursos d'odi. Vostès també feien referència a fiscalia, aquesta fiscalia concreta que es dedica als discursos d'odi i feien esment a aquesta millora que es podria donar en la coordinació de diferents sectors implicats. Nosaltres, Esquerra Republicana, el fiscal superior de Catalunya, però també el president del Tribunal Superior de Catalunya, quan venen cada any a presentar la seva memòria, que hi ha un esment dels tipus de procediment, sempre també hi ha aquesta minireferència que fa a discursos d'odi i trobem que, tot i haver-hi aquesta fiscalia específica, diguem que el marc mental transversal que utilitza la fiscalia i especialment el president de la Fiscalia de Catalunya, encara hi ha molta feina a fer. I clar, i vostès, per exemple, parlaven del retard que hi ha en els jutjats, que això fa que cinc anys després encara estiguin pendents per resoldre agressions i judicis que s'haurien d'haver fet fa molt de temps. No sé si tenen també alguna nova proposta, a banda que vostès feien esment a l'assistència jurídica gratuïta i al servei d'Orientació Jurídica, que ja recull la llei, però sí en altres mecanismes que podrien millorar de cara a l'àmbit judicial.

I sobre la llei 13/2025 que vostès han posat en valor també, sí que nosaltres veiem aquesta manca –i crec que vostès també feien referència al final de la seva intervenció– que és en el desplegament. Llavors al desembre de l'any passat, aquest Parlament, amb una àmplia majoria, amb un ampli consens, va aprovar aquesta llei amb aquest marc legal reforçat, però clar, queda molta feina a fer encara amb tot el seu desplegament. Per tant, ens agradaria saber, amb la seva tasca d'acompanyament a les víctimes, quines mesures de la llei considereu que són de caràcter urgent poder desplegar. I nosaltres ja li vam preguntar també a la consellera per un calendari per a aquest desplegament. No vam tenir aquest calendari. Per tant,

els preguntem si considereu que cal posar aquests recursos, que s'han de traduir en la prevenció, protecció i reparació.

I, per últim, feien esment al tema territorial, que és obvi que Barcelona concentra la major part dels recursos i, per tant, les dades demostren més casos a Barcelona, a la província de Barcelona, però, creuen que existeixen perquè hi ha una infradenúncia a la resta de territoris? I com hauríem de reforçar territorialment per garantir els mateixos drets, visquis on visquis, visquis a Santa Coloma de Gramenet o a Torres de Segre? I simplement per acabar, agrair novament la seva tasca i si ens podien traslladar aquestes respostes.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del grup dels Comuns, la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Benvinguda a la Comissió i al Parlament, crec. Bé, jo volia començar, evidentment, agrair la tasca que feu des de l'Observatori. Ja fa molts anys que, efectivament, ens coneixem, que sabem la feina que feu. També sabem les condicions en les quals ho feu. Després entraré una mica més en concret en això, perquè és evident que oferir un servei que és essencial per a moltíssimes persones que quan pateixen una agressió i potser no tenen la força o no tenen l'acompanyament o no tenen el coneixement d'anar directament als Mossos, anar a l'Observatori moltes vegades és una via més fàcil, més amable, més accessible, on se'ls acompanya per aquells passos que vulguin fer després i que tot això es fa estant molt present, doncs, com dèieu, als espais d'oci, als teixits associatiu, compartint aquest coneixement, participant en aquest protocol; en un protocol que implica moltes administracions en l'àmbit de Barcelona, però que segurament vosaltres sou una de les que lidereu i probablement també sou de les que menys recursos tenen per fer-ho. I, per tant, crec que és important posar sobre la taula des d'on es fa aquesta feina, que crec que és des del 2014 ens presenteu cada any, que és aquest informe sobre la LGTBI-fòbia

Fitxer 26CIF5

a Catalunya.

Jo volia començar també amb el que ha anat sortint en diferents moments de les conclusions. És evident que el 2024 encara no teníem la llei, però ja l'estàvem treballant i ja teníem les conclusions del grup de treball. El 2025 la llei va acabar molt tard, per tant, és normal que els dos informes no facin referència a aquesta llei, però sí que els voldríem preguntar d'alguna manera si, amb aquesta aprovació de la llei que vam fer el desembre del 2025, també entenem que sis mesos després és aviat per poder demanar quin nivell de desplegament té actualment, però sí que ens preocupa que pugui passar com a l'11/2014, que recordem que va acabar evolucionant cap a la 13/2025, sense haver-se desenvolupat i sense haver-se desplegat en tota la seva potencialitat, no?

Una de les qüestions que sortien molt clarament al grup de treball contra la LGTBI-fòbia era no s'ha desplegat l'11/2014 ni la 19/2020, que són les dues grans eines que hi ha de combatre els discursos d'odi i combatre la LGTBI-fòbia en aquest cas i de garantir els drets de les persones LGTBI. Ara tenim una nova llei, però és evident que el que no ens podem permetre és que passi el mateix que amb l'11/2014, perquè a més és una llei encara molt més ambiciosa i molt més completa.

Per tant, la pregunta d'alguna manera seria, des de l'aprovació de la llei, heu pogut treballar amb el Govern una mica quina és la previsió que té el Govern pel desplegament d'aquesta llei? Per l'aprovació dels reglaments o dels instruments que considerin necessaris, tant pel tema sancionador com per les altres qüestions que preveu la llei.

Hi ha nous pressupostos, augmenten els recursos destinats a les polítiques LGTBI-fòbiques. Doncs igualment preguntar-vos com esteu treballant amb el Departament i amb la Direcció General de Polítiques LGTBI que hi ha dintre del Departament, per garantir, doncs, que efectivament, es prenen les conclusions del grup de treball com un full de ruta del que s'ha de fer per garantir els drets de les persones LGTBI, de la llei també. Però també una de les coses que fa la llei és reconèixer i recollir tot el sistema d'atenció també a les persones LGTBI. Tenim els serveis d'informació que una de les qüestions que moltes vegades s'ha posat sobre la taula parlant amb el

territori és la desigualtat que hi ha entre els diferents punts que hi ha per tot el territori. Pots tenir a Barcelona un gran punt d'atenció, un gran SAI, però després te'n vas a d'altres ciutats més petites o a d'altres comarques amb menys recursos o menys distants dels grans nuclis poblacionals i no hi han aquests recursos. A vegades el SAI es comparteix amb el SIAD, és la mateixa persona, són només unes hores. A vegades no hi ha el coneixement de la persona i això, en principi, la llei planteja com ha de ser aquesta xarxa d'atenció. Llavors preguntar-vos una mica si veieu que s'estan donant els passos cap a encarar el desplegament d'aquesta llei.

Sobre el tema dels informes en concret i de les denúncies, jo crec que és important felicitar-vos per tenir aquest canal obert. Entenem que no són les denúncies que després els Mossos fan el seu propi informe. És evident que és un altre tipus de denúncia, un altre tipus de dades. Però sí que és important aquesta connexió entre una cosa i l'altra. I llavors sí que us volia preguntar una mica per la qüestió de la infradenúncia. Cada any veiem com augmenten les denúncies sobre LGTBI-fòbia.

Això és evident que té una part que és perquè hi ha un augment de les agressions, també com dèieu, degut a la impunitat dels discursos i les agressions d'odi. I només cal anar una mica enrere a l'agressió que hi va haver a Oviedo i que van treure un faldó, i que la primera reacció de l'alcalde va ser: «Això pràcticament és una *chiquillada*», va acabar dient. Després ha rectificat, perquè evidentment vam veure com era de grossa la que havia dit o quan se li va llançar, doncs, al bailarín Juan Berlanga una cadira i se li anava insultant quan estava desplegant la seva dansa a una plaça.

És a dir, crec que cada vegada són més impunes, cada vegada són més visibles, cada vegada hi ha menys por de fer-ho públicament, no? Amb els termes LGTBI-fòbia i amb altres temes, com vam veure també a Ceuta ahir. Per tant, preguntar-vos, doncs, això, si aquest augment de les denúncies té a veure molt amb aquest augment de les agressions efectiu, però també amb que hi hagin més mecanismes, més canals i més confiança de que hi pugui haver una resposta i que pugui veure un ressò. Potser abans, quan algú li deien *maricón* o *boyera* al metro, no ho denunciava i ara sí que es denuncia.

I l'últim tema, perquè ja se m'acaba el temps també, que sí que us volia preguntar, amb el tema de les agressions. Jo no sé si heu pogut recollir dades també o teniu *inputs* o es pot recollir d'alguna manera sobre l'edat també dels agressors. Jo entenc que es recull la de les víctimes. No sé si hi ha també alguna mena de foto sobre l'edat dels agressors, perquè crec que, dintre dels discursos i d'algunes coses que s'estan dient sobre segons quins posicionaments amb la gent més jove, ens aniria bé també saber, doncs, una mica quina és l'edat i quin és el gènere de les persones agressores.

Crec que això és una cosa que també és important (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i acabo, presidenta, i crec que valdria la pena que us esplaieu una miqueta més en les condicions econòmiques en les quals es treballen i en tots aquests temes de les dificultats de la burocràcia que estan portant a moltes entitats, no només del moviment LGTBI sinó d'altres sectors, a una precarietat tan absoluta que acaben tancant o sense poder fer la seva feina.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Segòvia. Ara és el torn del grup de Junts, la diputada Laura Martínez. Endavant.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, agrair a l'Observatori contra la LGTBI-fòbia la feina que feu durant tot l'any, no només aquesta presentació, aquest informe, però especialment també aquesta feina de recollida de dades, de seguiment i d'anàlisi d'aquests dos darrers informes, perquè han sigut dos al final els que heu acabat presentant. És important disposar de dades i de testimonis per conèixer millor la realitat de Catalunya i detectar mancances i posar en valor el que funciona i allò que cal millorar. Al final, recollir dades ens serveix per això.

Veiem aquest augment d'incidències, no?, de primer un cinc per cent fins a 318, després 353. Per tant, són més que... Cada vegada, cada any són més que l'any anterior i això ens ha de fer estar alerta, tot i que és veritat que es pot deure a un augment de la capacitat de detecció i de denúncia. Però ens agradaria saber si teniu

algun tipus de dades, mitjançant enquestes o qualsevol altre tipus, de quina és la part que no arriba. O sigui, tenim aquestes incidències, però quina és la part que no arribem a detectar?

Veiem també que la via pública, l'espai d'oci i el cap de setmana és on es registren més incidències. Això és una cosa que crec que ens preocupa bastant, perquè aquesta referència que heu fet, doncs, precisament els caps de setmana no estan els serveis oberts i és quan s'estan registrant les incidències i també el fet de quin servei estem donant en els espais d'oci. I ho dic perquè jo detecto especialment, heu dit que a Barcelona hi ha quatre sales on s'està donant servei de més, fora de Barcelona als punts liles o d'atenció i la resta són a les festes majors, com si no hi haguessin discoteques, macrodiscoteques, etcètera, o sigui, més espais d'oci, que és on segurament s'estan produint més, més temes d'aquests més que no pas en una festa major, no? I llavors això també és una cosa que us volia preguntar, si creieu que els recursos de prevenció, de detecció i d'atenció estan suficientment adaptats a aquesta realitat, especialment durant els caps de setmana i els espais públics i d'oci.

M'ha sorprès el tema de la pujada en l'àmbit laboral d'aquest darrer any i no sé si d'alguna manera hauríem de rascar una mica més i mirar, no sé, a la comissió de Justícia potser, si han augmentat les denúncies laborals realment o si és que, el que dèiem abans, com que hi ha més consciència, doncs, però ens sorprèn especialment que estigui passant avui en dia també a l'àmbit laboral; que estigui creixent, no que estigui passant, sinó que estigui creixent.

I una altra cosa que ens preocupa és aquest augment dels discursos d'odi, perquè especialment contra les persones trans i en entorns mediàtics o digitals, que és on més es produeixen, però també en altres contextos. I aquests discursos d'odi, aquesta normalització del vocabulari del discurs d'odi acabarà sí o sí en agressions futures. I això està claríssim. Vull dir crec que ja són agressions presents, però conforme més augmenti aquest discurs d'odi, aquesta normalització d'aquest discurs, més agressions acabarà havent-hi. De fet, hem vist aquest estiu també i s'ha manifestat com en les festes major, a les festes majors hi han hagut agressions als espectacles, o sigui als... Hi ha... Però tot això ja ve programat. O sigui, ja hi ha

determinat tipus de públic que va a aquests espectacles on hi haurà, doncs, un grup trans o el que sigui tocant i van a provocar aquestes agressions. I això ja està passant ara i, per tant, també ens preocupa bastant. Llavors us volia preguntar, des de la vostra experiència, quines eines estan funcionant millor per combatre aquests discursos a les xarxes, que després tindran greus conseqüències, crec.

I volia referir-me també als punts liles i d'atenció LGTBI perquè ho identifiquem com una eina important d'acompanyament i reparació, però també assenyalau diferències territorials i desigualtat de recursos. I això potser encara el que és més greu és que he detectat algunes marques de formació específica en alguns casos, i això és una cosa que crec que és greu i que hauríem de batallar. I no sé si hauríem de definir uns estàndards mínims per a tot Catalunya del que..., de la formació que han de tenir els punts liles, de com s'han de donar les atencions i demés. Els ajuntaments sovint són els que liciten els punts liles i moltes vegades tenen molt poc coneixement sobre el tema i, per tant, crec que si fóssim capaços de fer uns estàndards mínims per demanar a cada un dels municipis segurament hi hauria més equitat territorial.

Vull discrepar també –si tinc temps, així molt ràpid– de la dada de la distribució territorial d'aquestes agressions. S'ha dit molt que Barcelona és el lloc on hi ha més agressions, perquè hi ha un cinquanta per cent. Però és que jo vull recordar que a Barcelona viu un setanta-tres per cent de la població de Catalunya, un setanta-tres per cent i només un cinquanta per cent de les incidències. Per tant, a mi el que em preocupa no és... O sigui, em preocupa molt més què està passant a Lleida, a Tarragona i a Girona que no pas el que estigui passant a Barcelona, perquè allà hi ha menys població i, en canvi, estan sobrerrepresentades les incidències, tot i que heu dit que allà no hi teniu cap oficina, cap punt ni cap res. Per tant, arribar a vosaltres és més complicat.

Això seria una... Bé, se m'ha acabat el temps. Agrair-vos novament la feina que feu i ho deixarem aquí.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Martínez. És ara el torn del grup del Partit Popular, diputada Belén Pajares. Endavant.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Primer de tot saludar el senyor Rodríguez i el senyor Carrasco en aquesta compareixença, en la presentació dels informes del 2024 i 2025. Fa qüestió de dos anys –arribarà aviat a dos anys– ja vam revisar l'informe del 2023.

A mi m'agradaria, si és possible i que per properes ocasions se'ns faci arribar l'informe complert. Nosaltres ho fem perquè és obvi que està penjat descarregat de la pàgina web de l'Observatori, però penso que és un tema de cortesia, si em permeten, parlamentària, que facin arribar aquesta documentació perquè tampoc costa res. Penso que ens ajuda i que, a banda, també podem veure les conclusions que vostès ens presenten i algunes incidències si es pot preparar molt millor la compareixença.

Bé, jo sí que és veritat que hem estudiat els dos informes, tal com vam fer l'any 2023, i he de dir que el nombre d'incidències en el conjunt de la població de Catalunya, perquè vostès ens han parlat que van partir en el 2023 de 303, van passar a 318 i a l'últim informe parlen d'unes 353, em sembla que ha dit, en el conjunt de la població de Catalunya i del col·lectiu de persones LGTBI que és obvi que les xifres són estimades, és relativament, molt petit. Penso que és una dada objectiva i també positiva, sense deixar que per la persona que planteja la incidència sigui important. Per descomptat, això no ho qüestionem.

La xifra de l'any 2024 i 2025, com he dit abans, han augmentat uns trenta-cinc casos. Però clar, penso que també pot respondre a un increment dels fets o a un major coneixement de l'Observatori. I en aquest sentit li volem plantejar una pregunta –és igual quin dels dos respongui– perquè penso que no apareix als informes i és si les incidències les comuniquen persones físiques o persones jurídiques. I afegir també, preguntar-los si aquests ciutadans, quan plantegen incidències, venen de la mà d'entitats que sempre tenen més coneixement dels observatoris.

Pensem que l'increment no té per què reflectir un increment de l'homofòbia real. De fet, moltes de les dades mostren una disminució petita. Per exemple, les agressions

físiques i verbals, no? Perd pes les incidències al carrer, a l'espai públic i al transport públic, però igualment les xifres són les que són. I és que, malauradament, responen a la inseguretat que patim tots a Catalunya i que, d'un any per l'altre, augmenta de manera exponencial i, escoltin, fins i tot no fa gaire –i permeti'm que posi com a exemple de la inseguretat que vivim– es va arribar a assassinar una persona davant d'una comissaria de la Policia Nacional a la ciutat de Barcelona; que, per cert, és on es recull més incidències.

Aquest és un exemple, però malauradament existeixen

Fitxer 26CIF6

molts altres que no hi entraré, però sí que vull entrar que aquí el que calen són mesures concretes per a tothom, perquè tothom es beneficia d'aquestes mesures si es posen en marxa, no? Que s'acabi amb aquest..., perquè s'ha d'acabar amb aquesta percepció d'impunitat que es trasllada als delinqüents i als incívics: més efectius policials, càmeres de videovigilància, pistoles Taser, etcètera. Bé, tot el que venim reclamant en aquest Parlament el grup Popular i en els ajuntaments de Catalunya a través dels nostres regidors.

A mi m'agradaria preguntar-los si vostès coneixen l'origen de les persones que provoquen aquestes incidències. És una petició que jo ja els hi vaig fer l'any 2024 sobre l'informe del 2023. Jo els vaig expressar en aquella compareixença, perquè no és una dada menor, perquè a ningú se li escapa que a molts països d'origen dels immigrants que arriben a Catalunya i a Espanya l'homosexualitat està castigada amb pena de presó i, fins i tot, amb pena de mort. I, per tant, no existeix el respecte envers l'orientació sexual de les persones i, si em permeten, tampoc a la dignitat de la dona. Miri, estem vivint una arribada massiva d'immigració fruit de polítiques equivocades i cal tenir-ho en compte per poder incidir, o sigui, hem de conèixer totes les dades per poder actuar.

Vostès ens parlen i en les conclusions de l'informe, que apareixen bastants més, sobre l'educació. Miri, nosaltres, per descomptat, tot el recolzament en l'educació en el respecte a les persones. És una de les qüestions més essencials, però això no és posar en marxa polítiques que adoctrinen en la ideologia trans. I per cert, aquest va

ser un dels motius, entre d'altres, perquè vam votar en contra de la Llei 13/2025. No reproduiré tot el debat. El tenen vostès al *Diari de sessions*, però perquè a banda d'això, és una llei intervencionista que trenca amb el dret a la intimitat i a la llibertat individual de les persones. Escolti'm, és una ingerència inacceptable en la vida de les persones que tinguin l'obligació d'expressar quina és la seva orientació sexual, per exemple, en una empresa de més de cinquanta treballadors que tingui que posar en marxa un pla d'igualtat LGTBI. És obvi que l'empresa ho haurà conèixer i, per tant, és una ingerència que no podem donar suport.

I acabo ja, senyora vicepresidenta, ple respecte a l'orientació sexual de les persones i per descomptat que cal lluitar contra qualsevol discriminació o agressió, però això no té res a veure amb aprovar lleis que la majoria dels preceptes ja estan contemplats en altres normatives, des de la Constitució espanyola, passant per l'Estatut o resolucions europees.

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Pajares. Ara és el torn ara del grup de VOX, diputada Júlia Calvet. Endavant.

Júlia Calvet Puig

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Primero de todo, agradecer su comparecencia, señor Rodríguez y señor Carrasco. Y bueno, yo no puedo empezar sin antes referirme al observatorio al que ustedes representan, porque este observatorio no es más que otro de sus chiringuitos, ¿no? Se lo hemos repetido en varias ocasiones, pero porque realmente lo que hay detrás, en realidad no es otra cosa que una herramienta ideológica para imponer una visión sesgada de la sociedad.

Y es que, claro, ustedes actúan de la misma manera que otras entidades vinculadas al Govern lo hacen con las mujeres, que es en este caso, pues colectivizarlas, presentarlas permanentemente como víctimas desvalidas y, en último caso, pues utilizarlas para justificar su relato ideológico y su negocio. Entonces, claro, hoy precisamente, ustedes nos traen otro motivo más que pone de manifiesto la

necesidad imperiosa de eliminar este chiringuito al que llaman observatorio, porque hoy nos presentan dos informes. Dos informes que, después de todo el dinero público que supone pues todo este entramado, deberían servir, como mínimo, para conocer con rigor el fenómeno que ustedes dicen observar y estudiar. Pero es que ni siquiera esto, porque más allá de ese puro papeleo inútil, resulta que están incompletos. No son correctes.

Pero es que esto no es algo exclusivo suyo, sino pasa siempre en esta comisión. Digamos que es el mismo patrón de siempre, y es que nos presentan unas estadísticas que están manipuladas. Y hay un ejemplo que se repite sistemáticamente y que demuestra precisamente lo que estamos diciendo. Cuando hablamos de la violencia de la que hoy vienen ustedes a hablar o cuando se habla de la violencia contra la mujer, hay un dato esencial, un dato fundamental que, por lo que sea, nunca pero nunca sale a la luz. Y, sí, en este caso, es la nacionalidad del agresor, o, mejor dicho, el origen del agresor. Entonces yo les pregunto: ¿Por qué nunca sale ese dato? Porque nunca sale ese dato. ¿Por qué se esconde ese dato? Es que, si de verdad les preocupara la violencia, ese dato estaría sobre la mesa, porque no hablamos de un detalle secundario. Hablamos de una de las causas, una causa que ustedes –ustedes me refiero a prácticamente a la globalidad de esta sala, los adalides de los derechos humanos y toda esa parafernalia– tapan de forma consciente y de forma deliberada.

Y es que ustedes hablan, por ejemplo, usted ha hecho referencia a los discursos de odio en las fiestas mayores que han ocurrido durante este verano. Pero claro, ni rastro de hablar del asesinato del padre de familia de Manresa, asesinado por dos marroquíes. (*Remor de veus.*) Ni rastro ni rastro absolutamente... Bueno, pues a lo mejor de uno, pero ni rastro, absolutamente rastro. Entonces es que es insultante (*remor de veus*) que hablen... Es insultante, señor... Bueno, pues lo voy a hacer...

La vicepresidenta

Els demano, si us plau, que respectin la intervenció de la diputada.

Gràcies.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. (*Remor de veus.*) Es insultante que les molesten los discursos de odio y, en cambio, no hablen de los asesinatos que están ocurriendo en nuestra tierra, que no son uno ni son dos ni son tres. Son centenares, centenares y ustedes lo saben porque han gobernado toda la vida aquí en Cataluña y son responsables de ello.

Y dicho esto, ustedes lo tapan. ¿Pero saben qué pasa? Que, aunque ustedes pretendan esconder la verdad, la gente pues ya lo tiene calados. Quiero decir, ustedes siguen tapándolo, pero la gente no necesita sus datos. No necesita sus datos para corroborar ni sus informes para corroborar lo que viven y lo que sufren día tras día. Saben perfectamente quiénes son las agresiones y saben también, con la misma certeza, quiénes son los responsables políticos directos que les han abierto las puertas de par en par, toda la clase política dirigente que ahora insulta y que se pone las manos a la cabeza y sus políticas criminales, porque son los solidarios, por ejemplo, de Comunes, del partido Socialista, de Esquerra Republicana también, los que están dejando entrar a gente que tienen por cultura denigrar a la mujer. Eso es lo que ustedes están haciendo. Sí, y también culturas, donde a los homosexuales se los condena a cárcel o se los condena a pena de muerte. Y esa es la realidad.

Porque son los solidarios de todos esos partidos los que están haciendo que las mujeres ya no podamos ir tranquilas por la calle y eso la gente lo sabe. Son sus políticas: solidaridad con todo el mundo, excepto para los de casa, excepto para nuestras hijas, para nuestras niñas, para nosotras, para las mujeres catalanas. Esa es la realidad.

Y si no pregúntenles a nuestros compañeros ceutíes, por todos esos seres de luz que entraron a invadir Ceuta el 30 de julio. Pregúntenles si hay convivencia, si hay riqueza cultural, si hay violencia cero o si se quieren todos mucho. Pregúnteles si las mujeres pueden salir a la calle, pregúntenles si los niños pueden ir solos al colegio, pregúntenles. Lo digo porque a todos esos seres de luz a quienes ustedes están dejando entrar aquí en nuestra casa, son estos seres de luz quienes les han arrebatado a nuestros compatriotas ceutíes la vida normal que tenían hace apenas dos meses.

Porque claro, es muy fácil y muy cómodo hablar de violencia y de grandes causas, sin ni siquiera salir de los despachos, sin ni siquiera salir del Parlament. (*Remor de veus.*) Sí, sí, molesta, porque es la verdad. Pero sinceramente, ni una sola lección, ni una sola lección de cómo combatir la violencia por parte de quienes ni se han pronunciado sobre la barbarie y sobre la violencia que están sufriendo nuestros compatriotas. Ni una lección, que eso sí que realmente vergonzoso, pero miren, menos mal que cada vez les queda menos, porque ya les digo yo que cuando VOX gobierne a todos estos seres de luz que vienen a sembrar el miedo y la violencia, el único destino posible que les quedará es volver a sus países de origen a cumplir la condena y no volver a pisar suelo español en su vida.

¿Quieren hablar de violencia? Hablemos de violencia, pero con todas las cartas de encima de la mesa y con las caretas fuera, que ya está bien de jugar con la gente, ¡hombre!

La vicepresidenta

És el torn ara del grup de la CUP, diputada Pilar Castillejo. Endavant.

Gràcies.

Maria Pilar Castillejo Medina

Acabem de presenciar exactament, exactament el que venim a denunciar i que les estadístiques que ells porten aquí, que al final es recull estrictament un recull de les denúncies que fan les persones LGTBI, el que acabem de veure és per què ens està passant això. Per què veiem que aquestes denúncies cada vegada van més en augment? Perquè s'està normalitzant un discurs d'odi que el que fa és deshumanitzar les persones, deshumanitzar els col·lectius. (*Aplaudiments.*) I això no es pot permetre tampoc aquí, en seu parlamentària.

Un discurs d'odi s'ha d'aturar. Precisament el que fa VOX és estendre'l, normalitzar-lo, promocionar-lo a les xarxes, dir que es pot odiar a tothom i, per tant, es pot agredir a tothom. Ho fan basant-se amb mentides. Aquí n'ha dit algunes de molt clares. Les persones que van agredir a aquella persona a Manresa, que la van assassinar, no eren marroquines i ho sabem totes. No era marroquines i ho diu aquí i es queda tan ampla i pot mentir en seu parlamentària i no passa res. Bé, doncs hauria de passar

coses quan es menteixen tan descaradament només per buscar culpables que en realitat no existeixen, perquè culpables n'hi ha molts, però no precisament perquè hagin vingut d'un altre país.

Que ens diguin que els agressors són persones nouvingudes. Si us plau! Qui està potenciant la violència és l'extrema dreta que VOX representa. Qui està potenciant la violència contra aquests sectors són ells i, per tant, tornen a mentir quan diuen: «Aquestes agressions es produeixen perquè tenim moltes persones migrants». Això és fals. Les agressions LGTBI-fòbiques venen impulsades per la mà dreta i pel seu discurs d'odi. I això s'ha de dir, i això s'ha de dir.

Les dones, les [00:10:15] justificació que han vingut aquí a defensar les dones i que això ens permet..., sobre aquest discurs de falsa feminista, de falsa feminista, dir que venen aquí a agredir a les dones. Qui ha muntat aquest congrés contra els nostres drets sexuals i reproductius? L'extrema dreta, no? L'extrema dreta és qui ens està posant límits al nostre dret sobre els nostres cossos de les dones. I, per tant, que deixin ja aquests discursos d'odi, que l'únic que fan és generar aquesta violència al carrer i que incrementin aquestes agressions que vosaltres esteu recollint. Us pregunto què en penseu vosaltres d'això.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Castillejo. No hi és el grup d'Aliança Catalana a la comissió. Per tant, donem la paraula al grup del PSC. Diputada Sabrin Araibi, endavant.

Gràcies.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, vicepresidenta. Doncs primer de tot agrair-vos la vostra presència i la vostra compareixença i no només per l'informe que ens heu presentat, que ens serveix moltíssim, sinó per tota la feina que feu el dia a dia d'acompanyament davant d'aquestes situacions i a tot el col·lectiu.

I en referència als informes que ens heu presentat, creiem que són molt importants, perquè sense les dades no podríem saber la magnitud d'alguna manera de la situació i com afrontar-ho i agrair-vos, doncs, aquesta feina que feu, encara que

alguns us diguin com «xiringuitos», doncs funcioneu més que els seus partits polítics perquè esteu fent una feina que ajuda a una part de la població.

L'any passat, quan va venir i ens va presentar l'informe del 2023 i en aquell moment ja ens va dir que hi havien 303 incidències, que era un nombre molt elevat, a diferència dels anys anteriors i ara, amb el del 2024 i el del 2025, veiem que aquesta xifra passa dels 318 als 353, no? I com també ens heu comentat, segurament el 2026 malauradament aniran camí per aquesta xifra o potser fins i tot, esperem que no, però per incrementar-la.

I davant d'aquesta situació hi ha algunes tendències que ens preocupen especialment. Heu comentat que la gaifòbia continua concentrant aproximadament la meitat de les incidències, també perquè les aporten més, però sí que voldria posar especialment el focus en la transfòbia, que en aquest any 2025 arribava al 30,7 per cent. També veiem canvis en la manera de com es manifesta aquesta LGTBI-fòbia. El 2024, doncs, les agressions físiques van presentar el 26,4 per cent de les incidències i tot i que el 2025 baixaven, les mostres d'odi i exaltació passaven a ser una tipologia més registrada i ho veiem constantment en l'actualitat, que això, malauradament, va en augment.

I també en aquest sentit estan canviant els espais on es produeixen aquestes situacions. La via pública continua tenint un pes molt important, però guanyant presència a altres àmbits de la vida quotidiana. El 2023 ja vam parlar de les xarxes socials i d'internet, de com està augmentant, però també ens ha cridat l'atenció en l'àmbit laboral, perquè era un fet que no havia passat cap altre any.

I davant d'aquesta realitat voldria plantejar-vos algunes qüestions. Respecte al número d'incidències que ha anat incrementant en aquests darrers dos anys, fins a quin punt considereu que aquest increment respon a un augment de la LGTBI-fòbia? O també potser pot a veure... O sigui, jo crec que hi ha, òbviament, la LGTBI-fòbia amb discursos que veiem malauradament al nostre dia a dia, però potser també hi ha una sensibilitat, una millor identificació d'aquestes situacions i potser les persones s'atreveixen també a denunciar més. Quin pes li donaríeu en aquest sentit?

També, com s'ha comentat, i vosaltres ho heu dit, es va reformar la Llei 13/2025 que vam aprovar en aquest Parlament. I com creieu que aquest nou marc normatiu pot

donar una millor resposta a algunes de les realitats que reflecteixen l'informe del 2024 i el 2025? I quins elements considereu prioritari perquè es tradueixi en una millor prevenció, protecció i reparació?

I finalment, doncs, davant d'un context on els discursos que qüestionen drets i avenços pel col·lectiu, per a les persones LGTBI, com considereu que podem contribuir fent o que hauríem de reforçar des de les administracions públiques per intentar millorar aquesta situació? Sobretot en àmbits tan importants, com heu comentat, el laboral, on hi ha persones que ja estan fent aquestes incidències o denúncies perquè comença a ser un espai no segur per a alguns casos.

I acabaria aquí, perquè moltes de les qüestions ja les

Fitxer 26CIF7

han comentat les meves companyes.

Agrair-vos, doncs, la vostra feina i la presentació d'aquest informe i de tota la feina que feu durant tot l'any.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Gràcies per totes les seves intervencions. Ara és el torn de nou de les compareixents. Tenen vint minuts per donar resposta a les preguntes dels grups.

Moltes gràcies.

Eugeni Rodríguez Giménez (president de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

D'acord. Jo faré una part i l'Albert farà una altra. Primer de tot, jo crec que aquesta és una resposta col·lectiva de tothom que ha preguntat sobre l'odi i l'odi com a discurs és l'avantsala de l'agressió. Llavors és molt perillós. És molt perillós si mai passa res, quan s'està omplint l'escombraria d'odi més i més odi. Passa, com deia la diputada Segovia, el que ahir va passar a Astúries, no? A Astúries va ser que ells mateixos deien que «*eran niños de casa bien*», y el alcalde de la población dijo que *no le parecía mal y no lo condena, ¿no?* Aquest és una mica la fotografia del 2026, del que ens ve, del que està ja; no el que ens ve, perquè ja ho tenim. I per nosaltres,

per l'observatori, realment és absolutament «espeluznant»; «espeluznant» veure com l'odi no té cap mena de control.

Per tant, i també hi ha una qüestió. Jo sé que el Govern de la Generalitat està treballant en el tema dels discursos d'odi i l'odi en general, però també creiem –i això és un suggeriment– que s'ha de treballar més, però s'ha de treballar més a peu de carrer i amb les entitats, no? Quan se'ns preguntava el tema de l'extrema dreta, el tema de l'extrema dreta és la impunitat total i absoluta davant la mentida. La mentida, el que té el parlar és que amb les paraules pots dir que existeixi el que el que tu vulguis. I aquesta mentida repetidament –això ja va fer una altra política que tothom coneixem– fas veure que és una realitat, no? I bé, «espeluznant», real i «espeluznant». Per tant, també haurem de crear polítiques públiques que combatin això, perquè ens hi va la vida. Ens hi va la vida, sobretot als defensors dels drets humans, no?

El tema de la fiscalia, que ja en parlarà més l'Albert, jo l'exemple que deia... Sé que ara no és d'Esquerra, no seria possible, però el que nosaltres el que demanem és el que hi ha a la taula de Barcelona. A Barcelona hi ha l'Oficina per la No Discriminació. Saps com funciona? Nosaltres volem que a nivell de Catalunya hi hagi una taula que estiguin totes les vegueries, que siguin tots els operadors, que això no és tan complicat de muntar, que ens podem reunir.... No ens hem de reunir cada mes. Ens hem de reunir tres cops l'any, però jo crec que s'han de posar, perquè sempre passa amb el moviment LGTBI. Es fan lleis, però no es posen diners. *Menos mal que eso no es un chiringuito, que si no lo llegamos a ser, no sé ni si podríamos haber llegado aquí.*

Per tant, els drets costen diners i s'ha d'invertir en drets i sobretot aquesta coordinació a nivell de Catalunya és més necessària que mai. Jo serà una de les conclusions que vull que quedi molt clara avui. És que ja ho posa en el grup que, per descomptat, a la consellera en persona, tenim previst veure-la per l'aniversari de l'observatori, però sí que li farem arribar al seu equip aquesta necessitat de preguntar-li com s'està desenvolupant el tema del pla, no?

En la resta, la respondrà l'Albert.

Als comuns, la pregunta de la infradenúncia, sí que hem aconseguit que... Bé, és que és una regla de tres directa que també es parlava amb la diputada de Junts quan es parlava del territori. On hi ha dispositius, per exemple, Sants-Montjuïc surten moltes incidències. Per què? Doncs perquè tenim el Apolo i tenim el Brunch. On està el Razzmatazz, surten més a nivell de la ciutat de Barcelona. Calen dispositius i també una altra vegada és la voluntat política de posar aquests dispositius perquè puguin donar el servei, no?

Els punts liles. els punts liles s'ha demostrat que, sobretot si la gent que està... Dic una cosa, eh? També aquí, com van ser els primers que van posar un punt lila a la ciutat de Barcelona i a Catalunya i ho van fer feminista i LGTBI. Tampoc es poden posar voluntaris, vull dir, perquè a vegades ens han demanat. No es pot desvaloritzar el que és un punt lila. Un punt lila nosaltres entenem que és on darrere hi ha una persona psicòloga, senyor psicòloga que tingui més o menys la mateixa formació, perquè davant d'una violació, davant d'una agressió necessitem una professional. O sigui, darrere d'un punt de la Creu Roja posem metges i posem infermers. No sé si m'explico. O sigui que també els punts liles demanar-los està bé, però s'ha de treure del cap que és una qüestió de voluntarisme. No. És una qüestió de professionals que estan darrere del punt lila, no?

El tema territorial ja ho he explicat. El tema de l'odi també. Bé, li passo a l'Albert.

Albert Carrasco Sarroca Serratosa (jurista de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia)

D'acord, gràcies. Vaig per parts també. Sí, evidentment hi ha hagut un augment de les incidències en els darrers anys, en específic al col·lectiu trans. Sí que creiem que és un augment estructural i això, aquesta pregunta, m'ha anat bé per recuperar una frase que surt a l'informe del 2025, que creiem que és bastant il·lustrativa, que és que pel que fa al col·lectiu trans, en aquest cas: «Els avenços legislatius i institucionals no sempre es tradueixen en una reducció efectiva de les violències, sinó que poden coexistir amb reaccions socials adverses davant una major visibilitat i reconeixement dels drets de les persones trans».

Sí que comptem amb la llei trans i LGTBI estatal des del 2023 i recentment es va aprovar la llei 13/25, que també conté polítiques públiques específiques per al col·lectiu trans. I això és positiu, és un avenç legislatiu i institucional, però això també

pot comportar, doncs, una reacció social adversa davant d'aquest col·lectiu cap a les persones físiques, però també cap al col·lectiu en general. I això es veu en mitjans de comunicació, en xarxes socials, en espais institucionals també, i entre persones físiques també. Llavors és en part per això que atribuïm l'augment de..., en part que atribuïm l'augment de la transfòbia a nivell percentual en els últims anys i aquest 2026 també està cap a l'alça, No?

La Fiscalia de discriminació sí que la de Barcelona província va ser molt pionera en el seu moment, que la va impulsar Miguel Ángel Aguilar, que és ara el coordinador de l'Estat. Ara n'hi ha a totes les províncies de Catalunya. Li agraïm també que ens hagi mencionat allò del fiscal superior de Catalunya perquè jo ho desconeixia i m'interessa també revisar aquestes dades, que sembla que el tema de la discriminació és més residual, no?

I a veure si, al final, pel que comentàvem abans, com al ser a Barcelona, on tenim una vinculació estreta amb els agents de Barcelona, al final sí que la coordinació queda molt a vegades concentrant la Fiscalia d'Odi i Discriminació de Barcelona. Potser també nosaltres ens hem de posar els deures d'ubicar millorar les de Lleida, Girona i Tarragona. Que sí que quan passa un cas concret, en el qual potser facilitem l'acusació particular, de Lleida, Tarragona, Girona, hem d'adreçar-nos a aquesta fiscalia, però no és per a representar un cas, sinó d'ofici i a treballar en xarxa amb aquestes fiscalies.

I mecanismes de millora en l'àmbit judicial, sabem que la justícia és lenta per a tothom, no només pels casos d'odi o LGTBI-fòbia, però al final crea això, una revictimització en les persones que ho han patit en reviu el que els va passar, en posar en risc la memòria dels testimonis de les persones clau en aquests procediments a l'hora de declarar en judici o de fer una declaració donant una versió dels fets ocorreguts llavors, en la mesura del possible, poder cuidar aquests processos que sabem que són llargs i fastigosos.

Però també és important la formació que, això sí, que a l'escola judicial s'imparteixen formacions. Hi ha un mòdul específic de delictes d'odi on s'imparteixen tallers d'LGTBI-fòbia, d'islamofòbia, d'aporofòbia. I això és interessant i necessari per al cos que formarà part dels jutjats. Sí que és veritat que és un taller a l'any, però ja

fiques una mica la pinzellada perquè tinguin unes nocions bàsiques, sí que hi ha com millores a fer en aquest àmbit.

Al territori, la infradenúncia fora de Barcelona, tornem al mateix. Sí que, evidentment, sabem que existeix la xarxa SAI, que hi ha més de cent quinze punts LGTBI a tot Catalunya, però al final el tenir aquesta coordinació de treball estreta amb els agents de Barcelona ens dificulta arribar el que els SAIs de fora de la província de Barcelona. Estan detectant que segur que els arriben casos, però a vegades no ens arriben a nosaltres. És una mica sobre la marxa, no? Potser el SAI de Tarragona li arriba un cas que no sap com gestionar i es posa en contacte amb l'Observatori: «Mira, tinc aquest cas. Què podem fer?» «Ai, mira, me l'has comunicat, el registro, però no tenim un circuit definit de com comunicar les incidències que tenen lloc arreu del territori. Per això també estem treballant en aquest protocol amb la Generalitat que sigui d'abordatge LGTBI-fòbia a tota Catalunya, amb una taula de treball autonòmica que no només quedi concentrat a Barcelona. D'acord.

La Llei 13/2025 sí, existeix el risc que passi el mateix que amb la llei 11/2014. Sí que és veritat que ha passat poc temps. Es va aprovar a finals del 2025. El 2026, doncs, tant institucions com entitats hem tornat a la voràgine de la feina diària i a dia d'avui no ens consta que s'estiguin desplegant dispositius específics d'implementació d'aquesta llei. Potser s'està fent i no ens consta. Aquí també hem de contrastar amb Departament d'Igualtat i Feminismes, la Direcció General, l'Oficina per a la Igualtat de Tracte i no-Discriminació. Ha passat un any. Hem de treballar tots plegats per a veure com s'està implementant aquesta llei i assegurar-nos que tingui una implementació efectiva.

Sí que estem treballant amb la Direcció General de Polítiques LGBTI aquest protocol, que ja hem presentat un esborrany. I la idea és anar-lo treballant i anar-lo definint, on hi puguin participar tots els agents necessaris: Fiscalia, xarxa SAI, cossos i forces de seguretat, entitats del teixit associatiu, no només l'Observatori, etcètera. I així també podem combatre aquesta desigualtat territorial.

Pel que fa a l'edat de les persones físiques que cometen situacions de discriminació per LGTBI-fòbia, sí, sí que tenim dades recollides sobre això. No les destaquem perquè tampoc no volem generalitzar, però sí que és veritat –que això ja ho ha

apuntat la diputada de Comuns en la intervenció— que ens estem trobant que, en el 2026 sobretot, cada vegada les persones físiques que cometen aquestes discriminacions presencials o per xarxes socials són més joves, no? I quan s'agrupen, se senten més legitimades i empoderades per exercir aquest discurs d'odi o aquesta discriminació o aquesta agressió. Quan es comet individualment, sí que la majoria són homes, però quan es comet en grup acostuma a ser mixt, el gènere de les persones que exerceixen aquestes discriminacions.

Responent a Junts, quina part no s'arriba a detectar de les incidències? Bé, com apuntàvem també, sí que arribem bé als homes gais que s'identifiquen com a homes gais, bisexuals; també les persones trans, sobretot les dones trans, però segueix sent un repte per a l'entitat —i això ho hem dit a les conclusions— que també continua sent un repte que les dones, no només les dones trans, sinó que també les dones lesbianes i bisexuals, les dones, en sentit general, sentin confiança per reportar situacions de discriminació que pateixen, que ja venen travessades pel masclisme moltes vegades, però que també hi ha vegades un component de LGTBI-fòbia. Que a vegades històricament és més habitual que es reportin en entitats feministes, com és normal, però que també tinguem el repte de que també se sentin amb confiança de comunicar-ho a entitats, en aquest cas, de lluita contra l'LGBTI-fòbia, però d'altres eixos que ens travessen a totes, no?

Aquesta és una part que ens ha d'arribar, fora de Barcelona, també. I el que he apuntat també abans de persones menors d'edat o majors de seixanta-cinc, que també són franges d'edat que ens costa més arribar, detectar i arribar, per les dificultats afegides que per la seva edat tenen per reportar a vegades casos. I, bé, són *tips* que tenim presents i que volem seguir treballant.

Els augments dels discursos d'odi, sí, a les xarxes socials i en altres contextos i sí que podem afirmar que són un precedent, moltes vegades, d'agressions que s'acaben traduint al carrer, no? Discursos d'odi que es poden emetre a xarxes socials o en altres àmbits, a l'escola, a la feina, en espais d'oci, però que després a la via pública et trobis amb que això es tradueix en una agressió, això està passant. Sabem que hi ha un pla nacional contra els discursos d'odi i formem part i esperem

que es pugui anar desenvolupant i que contempli mesures efectives per combatre-ho.

També es va presentar fa pocs dies el Pla d'Igualtat de Tracte i no-Discriminació 2027-2030, que també intentarem formar-ne part en les sessions participatives, perquè l'LGTBI-fòbia i els discursos d'odi tinguin cabuda

Fitxer 26CIF8

a les xarxes socials i en tots els àmbits.

La comunicació de les incidències majoritàriament són de persones físiques. Sí que és veritat que algun cop ens ho comuniquen entitats o SAIs, però és més residual. O sigui, la majoria d'incidències ens les comuniquen les persones físiques i més concretament les persones que pateixen en primera persona les situacions de discriminació. Sí que és cert que, per exemple, si és un cas d'assetjament escolar, per exemple, que la persona afectada és menor, doncs potser és el pare o la mare, el representant legal o una persona del centre educatiu qui es posa en contacte amb nosaltres per comunicar-ho. Però el noranta per cent d'elles ens ho comuniquen persones físiques que ho pateixen en primera persona.

La pregunta de si les xifres volen dir un augment del major reportatge d'incidències o de què està augmentant l'LGTBI-fòbia, jo crec que, bé, l'Eugeni també ho ha comentat, jo crec que les dues versions són compatibles. És a dir, sí que és veritat que l'Observatori, com altres agents, s'han consolidat com a agents als quals acudir per reportar una situació de discriminació per LGTBI-fòbia. Però també això es tradueix en més xifres i objectivament doncs també hi han més casos. Llavors creiem que les dues lectures són correctes i que s'entrecreuen, s'interrelacionen.

Per la llei 13/2025 sí que hem de fer un estudi de si s'està començant a implementar, si hi ha grups de treball específics per implementar aquesta llei, comissions d'avaluació periòdiques per assegurar-nos que aquestes polítiques públiques que es contemplen en la llei es duguin a terme. També el règim sancionador és important, que està harmonitzat amb la llei 19/2020, però s'ha d'atendre a les

especificitats de l'LGTBI-fòbia, és a dir, els supòsits de fet que són per LGTBI-fòbia i que la Llei 13/25 cobreix que no estan contemplats a la Llei 19/20.

I les administracions públiques, doncs bé, sí que insistim en què tenir present aquell document de les conclusions del grup de treball sobre LGTBI-fòbia del Parlament, que és un document molt potent que van dur a terme moltes les diputades aquí presents de diversos grups parlamentaris, doncs és del 2023, però creiem que a dia d'avui representa bastant encara la realitat que encara vivim i que tot el que contempla aquell document es pot treballar. També implementar la Llei 13/25.

I continuar tenint aquesta col·laboració i coordinació amb el teixit associatiu, a més de l'Observatori, eh?, del teixit associatiu per fer un abordatge conjunt. I per això també creiem que el protocol, el possible protocol que es pugui elaborar, definir en un futur d'abordatge de LGTBI-fòbia a Catalunya, doncs doni resposta a això i garantir com més equitat territorial i més garanties per als drets de les persones i combatre al final, seguir treballant per l'erradicació de l'LGTBI-fòbia.

Seria una mica tot plegat.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, per les respostes dels dos compareixents. Hi ha un últim torn, en cas que algun dels grups vulgui formular alguna pregunta o algun aclariment puntual respecte a les respostes dels compareixents. Algun grup vol intervenir? No. Per tant, entenem que vostès també han donat ja tota la informació. Els agraïm de nou la seva compareixença en comissió i esperem i desitgem que puguin continuar amb aquesta feina.

Moltes gràcies.

Suspenem momentàniament la comissió. Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Doncs reprenem la sessió.

Proposta de resolució sobre el reconeixement i l'impuls del paper de les dones pageses

250-01110/15

I ara tindríem el tercer punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució sobre el reconeixement i l'impuls del paper de les dones pageses, presentat pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula la diputada Elena Díaz Torrevejano per defensar la proposta de resolució.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, presidenta. Avui portem a aquesta comissió una proposta que vol posar al centre unes dones que han estat sempre al centre de la vida rural però que massa sovint, doncs, han quedat al marge del reconeixement de les oportunitats i també dels espais de decisió, com són les dones pageses.

Aquest 2026 ha estat declarat, per Nacions Unides, Any Internacional de la Dona Pagesa i pensem que aquesta commemoració no pot quedar reduïda a un gest simbòlic, a una campanya de visibilització o a un seguit d'actes institucionals, que també i que són molt necessaris. Però ha de servir sobretot per mirar a la realitat de cara i actuar sobre les desigualtats que encara existeixen.

Perquè les dones sempre han estat presents al món rural, han treballat la terra, han tingut cura del bestiar, han participat en la transformació i la comercialització dels aliments i han sostingut les famílies i les comunitats. Però moltes vegades ho han fet sense figurar com a titulars de les explotacions, sense el mateix accés als recursos i sense que la seva feina fos reconeguda en termes econòmics, professionals o socials.

Per tant, el problema no és que les dones no hagin format part de la pagesia. El problema és que la seva aportació ha estat sovint massa invisible. I aquesta invisibilitat té conseqüències molt concretes. A Catalunya viuen al món rural més de 392.000 dones, gairebé la meitat del conjunt de la seva població. Tanmateix, les dones representen el 57,7 per cent de l'atur rural i només el 23,4 per cent de les afiliacions al sector primari. És a dir, hi són, sostenen en el territori i contribueixen decisivament a la seva activitat econòmica i social, però continuen trobant més

obstacles per accedir a una ocupació, consolidar un projecte professional o participar en igualtat de condicions en el sector agrari.

Aquesta proposta de resolució parteix d'una idea molt senzilla: que no hi haurà futur per al món rural si aquest futur no compta plenament amb les dones. Quan una dona pot impulsar una explotació agrària o un projecte de transformació agroalimentària, quan pot comercialitzar un producte de proximitat o introduir innovació en el sector, no només avança ella. Guanya activitat econòmica el territori, es generen oportunitats, es fixa població i es reforça la cohesió dels nostres pobles.

Per això, demanem que la perspectiva feminista no sigui un afegit posterior, sinó que formi part de totes les polítiques agràries, ramaderes, pesqueres i de desenvolupament rural perquè qualsevol política pública que no tingui en compte les diferents condicions de partida corre el risc de mantenir les desigualtats que pretén corregir.

També posem l'accent en la qualitat de l'ocupació. No n'hi ha prou que les dones s'incorporin al sector primari si ho fan amb més temporalitat, salaris més baixos o una manca de reconeixement professional. Parlar d'igualtat al món rural és parlar de feina digna, autonomia econòmica i accés real als recursos productius.

I volem reforçar especialment el suport a iniciatives liderades per dones. Disculpeu la veu. Hi ha dones, hi ha moltes dones que estan transformant el món rural amb projectes innovadors, sostenibles i arrelats al territori, projectes relacionats amb la producció, però també amb l'elaboració d'aliments, la venda de proximitat, la digitalització o la creació de noves formes de cooperació. Les administracions hem d'acompanyar-les i facilitar que aquestes iniciatives puguin créixer, néixer i consolidar-se.

Finalment, aquesta proposta mira cap a les dones joves. Cada vegada n'hi ha més que volen incorporar-se al sector agroalimentari, algunes sense provenir de famílies pageses. Aquesta és una tendència esperançadora, però no podem demanar-los que facin aquest pas soles. Necessiten formació, acompanyament, accés a la terra, finançament i unes expectatives professionals dignes. Facilitar-ne la incorporació és una política d'igualtat, però també és una política de relleu generacional i d'equilibri

territorial. Si volem pobles vius, necessitem que les dones joves puguin imaginar-hi i construir-hi el seu projecte de vida.

En definitiva, aquesta proposta vol reconèixer que les dones pageses han portat durant generacions..., han aportat durant generacions. Però sobretot vol garantir tot allò que encara han de poder aportar en el futur.

Fitxer 26CIF9

No parlem només de fer-les visibles. Parlem de reconèixer drets, redistribuir oportunitats i obrir espais de decisió. Parlem de construir un sector primari i més just, més modern i més sostenible. I parlem també d'assegurar que el futur del món rural s'escrigui amb les dones, amb la seva veu, amb el seu talent i amb el seu lideratge.

Per aquests motius, demanem el vot favorable de la proposta i després, en el segon torn parlaré de les esmenes, però les transaccions a les que hem arribat ja les hem fet arribar a tots els grups parlamentaris.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Seria el torn dels grups parlamentaris que han presentat esmenes i, en aquest cas, és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Primer de tot agrair al grup proponent que presenti aquesta proposta de resolució, que creiem que posa sobre la taula un tema important i que és important que el parlem i que, per tant, estigui a l'agenda política del país, com són les dones en la pagesia. I també agrair la voluntat de transacció, com ha explicat la diputada, que hem arribat a tres de les nostres esmenes.

Sí que és veritat que, més enllà dels agraïments, és una proposta de resolució que difícilment trobaríem un grup, que no sigui democràtic, que hi voti en contra cap dels punts, perquè és de calaix, però és purament declarativa. És a dir, tots els punts són: «Manifestem la importància de la dona al món rural, visibilització». Nosaltres, el que volem o el que volíem a través de les nostres cinc esmenes era passar de la

visibilització a la transformació real que des del Govern considerem que es pot avançar molt més, no?

Pel que fa a les nostres esmenes, començarem per les que hem pogut transaccionar. La primera, nosaltres demanàvem afegir-hi un punt 8. Demanem afegir-hi un punt 8. I és on situem, doncs la necessitat de que les dones arribin a espais de decisió en espais de governança agrària, no? En aquest cas, hem transaccionat perquè hem canviat «garantir» per «promoure», doncs promovem, però ens semblava important poder votar aquesta concreció.

Pel que fa a l'altra esmena que hem pogut transaccionar, fa referència a dades. Tenim diferents informes. El que necessitem són dades agregades per poder fer una comparativa i també demanem un informe anual. També hem pogut transaccionar: «S'utilitzaran els informes que ja s'estan duent a terme», però sí que hi ha aquesta voluntat de presentar un informe anual al Parlament.

L'altra esmena que hem pogut transaccionar forma part de reconèixer que les desigualtats en el món rural de les dones són estructurals i, per tant, que requereixen de respostes estructurals, més enllà del que deia, de la visibilització i el reconeixement.

N'hi ha dues, però, que no hem aconseguit un acord. La primera és una esmena que nosaltres proposàvem en el punt 4, on s'explica d'incorporar la perspectiva feminista de manera transversal. Nosaltres, simplificant el que demanàvem, era que hi hagués un informe d'impacte de gènere en convocatòries d'ajuts i en la revisió dels criteris de concessió. Però el que se'ns proposava, precisament era que només elaboressin els informes d'impacte quan sigui pertinent. Llavors la pregunta és: Quan és pertinent? Qui decideix quan és pertinent? I el revisar els criteris de concessió era progressivament. Em sembla que podem arribar a un nivell de compromís una mica més elevat. El que està clar és que això no és perspectiva feminista transversal i que l'impacte de gènere creiem que sempre, sempre, és pertinent.

I per últim, no s'accepta tampoc la nostra esmena 4, que pretenia, doncs, intentar concretar una mica més tots els titulars de la proposta de resolució que, repeteixo, valorem, però buscàvem més concreció i tampoc no s'ha acceptat aquest pla

d'impuls de les dones pageses de Catalunya, que s'acabava traslladant en pressupost, objectius quantificables i indicadors.

En tot cas, reitero l'agraïment per les transaccions que hem pogut fer.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmena per posicionar-se i té la paraula el Grup Parlamentari de Junts, la seva diputada Ariadna Urroz.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, presidenta. Des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ja els avancem que votarem favorablement aquesta proposta de resolució, com no pot ser de cap altra manera. I ho fem amb aquesta convicció, amb aquesta responsabilitat i amb aquest compromís cap a les dones del nostre país que treballa la terra.

Enguany, ja s'ha dit que celebrem aquest Any Internacional de la Dona Pagesa i això també estem d'acord en què no pot quedar només en una declaració de bones intencions, perquè darrere de les xifres que ja s'han donat i que no repetiré, el que hi ha són històries de vida, històries de sacrifici, històries de lideratge sovint silenciats i, sobretot, i malgrat tot, hi ha molta perseverança, com ho va ser la Marina Vilalta, que fa tot just pocs dies que li dèiem l'adeu, aquesta dona que va sortir a pasturar fins l'últim dia a les seves ovelles al peu del Taga i, per tant, avui també volem tenir unes paraules de record per la Marina en aquesta comissió, perquè al final la Marina ha estat, és i serà justament el reflex d'aquesta viva resistència i d'amor profund per la terra que des d'aquí li volem recordar i commemorar.

I com dèiem des de Catalunya, les dones no només hem sostingut les cures i l'àmbit familiar, que ja s'ha dit. Hem treballat la terra, també en la ramaderia, també en la collita dels aliments de proximitat. Tot això estem d'acord, però també ajuden a preservar aquesta memòria que tenim com a país i aquest patrimoni del nostre món rural, perquè sense dones pageses, senzillament el nostre país també es buida i se'ns apaga una mica la terra.

I el que és veritat i també s'ha comentat: hem de lluitar contra aquestes bretxes profundes que no podem tolerar com el que és aquest 57,7 per cent d'atur femení en el món rural, com són les dificultats d'accés al finançament, les dificultats d'accés als recursos, a la tecnologia o en els espais de presa de decisions de les dones pageses.

Per això avui votarem a favor d'aquesta proposta de resolució que reforça aquesta perspectiva feminista a les polítiques agràries i promou aquest relleu generacional. Però també tenim molt clar que el que necessitem no només és aquest respecte pel nostre sector primari i que s'aprovi aquesta proposta de resolució, sinó que compti amb tots els recursos econòmics suficients per poder desplegar tot el que s'hi demana. Perquè no tindrem una igualtat real i les nostres joves, si no es poden guanyar la vida a la terra, cultivar la terra dignament, no tindrem una igualtat real si tampoc garantim aquests serveis públics de qualitat, escoles, metges, també en l'entorn rural i no només a les àrees metropolitanes.

Des de Junts per Catalunya continuarem exigint aquestes polítiques útils que permetin justament a aquestes dones pageses ser titulars dels seus drets, de la seva terra i del seu futur, perquè pel país, per la nostra terra, pels nostres pagesos, hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

Perfecte. Moltes gràcies, diputada. Seria el torn del grup parlamentari del Partit Popular i té la paraula la diputada Belén Pajares.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Llegíem, senyora Díaz, la proposta que avui ens presenta en nom del grup socialista i la veritat és que vam pensar que ens la prendríem més com una declaració d'intencions, com una declaració institucional que com una proposta de resolució, perquè propostes concretes la veritat és que aporta poques, no? També és cert que en la totalitat del redactat no hi estem d'acord, però, bé, donarem suport a la part dispositiva que compartim amb moltes coses.

Vostès recordaran que, durant el mes de maig, a proposta del grup Popular, va comparèixer donya Carmen Quintanilla, presidenta de la Confederación de Federaciones y Asociaciones de Familias y Mujeres del Mundo Rural i en el primer objectiu, ella ens explicava que, des de l'any 82 que van posar en marxa aquesta associació, el seu primer objectiu, de l'AFAMMER, era va ser trencar amb la invisibilitat de les dones rurals. Ara parlem a Catalunya, però també a tota la resta del territori espanyol.

Avui en dia pensem que s'han assolit bona part dels objectius i les dones rurals emprenen. Són emprenedores no tan sols en el sector primari, en la restauració, en el turisme, en el transformat final del producte, en la transformació final del producte. Creen *empleo*, *empleo autónomo*, generen riquesa i contribueixen en una cosa molt important que és evitar el buidat, la despoblació del territori rural. I, a més a més, estan presents, a través d'entitats com AFAMMER i moltes altres, a organismes institucionals.

Malgrat això, les persones, tant dones com homes que viuen als territoris rurals o, per exemple, els d'alta muntanya, que és un clàssic a la Comissió de Salut, s'enfronten en el seu dia a dia a la falta de serveis bàsics: sanitat, ensenyament, educació –ensenyament, educació– serveis socials i, fins i tot, a quelcom que a les grans ciutats com és Barcelona, que ens sembla d'allò més normal, a la connectivitat digital. Per tant, partint de la base que considerem la seva proposta com una declaració d'intencions i una declaració podríem dir institucional, donarem suport a allò presentat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara seria el torn del grup parlamentari de VOX i té la paraula la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, presidenta. Bé, si ja resulta hipòcrita sentir-los a parlar de les dones, que vinga aquí partit socialista a parlar de defensar la pagesia ja és de tenir la cara de ciment armat, no? Perquè, a veure, han sentit a parlar de la PAC, de la política

agrària comuna que està matant el nostre camp? Ho dic perquè és la seva política, la política que han pactat el Partit Popular amb el Partit Socialista a Europa, perquè aquí fa molt que es barallen, però després pacten les mateixes polítiques, aquelles que precisament estan asfixiant i estan acabant amb la nostra pagesia i amb el nostre camp. Si és que, a veure, són vostès els que han pactat una política agrària que ofega els nostres pagesos amb burocràcia i amb hiperregulació. És a dir, és que no pot ser que els pagesos o els nostres pagesos dediquin més hores a omplir formularis que no pas a treballar la terra. I és que són vostès els que també han pactat una política agrària que s'asfixia els nostres pagesos amb controls, amb el seu fanatisme climàtic, amb l'Agenda 2030, que l'únic que fan és augmentar el temps i els costos de producció, provocant a la vegada una pèrdua de productivitat i rendibilitat sense precedents.

Si és que són vostès els que han pactat una política agrària que imposen exigències administratives, ambientals, laborals, fitosanitàries, als nostres productes, contribuint precisament a aquesta competència deslleial de tercers països. Si és que, a veure, s'han dignat a parlar amb algun pagès? Els han preguntat el perquè de les seves reivindicacions? O millor dit, s'han preguntat per què cada vegada costa més trobar productes de proximitat? O per què, per exemple, la fruita de països extracomunitaris està a la meitat de preu que la nostra?

És que a veure, s'han fet mai alguna d'aquestes preguntes? Perquè jo sí, jo me les he fet. La meua família pagesa de tota la vida, també se les ha fet. Tothom se les fa. I ves per on! Tots arribem a la mateixa conclusió: no és per art de màgia, són vostès i les seves polítiques les que ens han fet arribar fins aquí. Són les seves polítiques les que han destrossat el nostre sector primari. I tot i això, pretenen que ens creiem que els pagesos es creguin que els culpables de la seva misèria, de la seva ruïna ara es presentin com els seus salvadors. Doncs no.

O sigui, ja poden seguir amb els seus discursos, amb les propostes inútils, amb assignar anys, dies internacionals, a crear observatoris, comissions, «xiringuitos» que ja ningú els creu. Ningú els creu, perquè sincerament, la dona pagesa no necessita que vostès creïn una falsa guerra amb els seus companys homes. Necessita que deixin treballar tot el sector, que els deixin treballar la terra en pau,

que els deixin en pau. És que, sincerament, els farien un gran favor si fessin fora d'una vegada per totes les seves polítiques del nostre camp. Perquè ja poden seguir fent propostes com aquestes, que no són més que paper mullat i que a la vegada permeten evidenciar la seva gran desconexió amb la realitat de la nostra terra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, però s'ha absentat de la sala. Passaríem al grup parlamentari de la CUP i té la paraula la diputada Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies. Nosaltres creiem que aquesta PR, és clar, parteix d'una realitat que és compartida per la majoria de grups, és que necessitem les dones per tal que hi hagi pagesia i que difícilment n'hi haurà pagesia si no és amb les dones, no? Bé, està relacionat, però la realitat és que sovint les veiem en un segon pla en el món rural, no? Moltes vegades sense titularitat, sense cotització pròpia, amb accessos diferents o desiguals a la terra, al finançament i també menys representades i amb menys poder dintre d'espais organitzats com les cooperatives o organitzacions de tots aquests espais de decisió.

Per tant, nosaltres compartim els objectius de la proposta. No podem dir que no, evidentment, perquè és un problema compartit i conegut, però creiem també que el text queda massa a prop del reconeixement merament simbòlic. Creiem que és interessant aprofitar aquest Any Internacional de la Dona Pagesa i que tingui sentit si al final serveix també per canviar condicions material. Si és només per fer un homenatge simbòlic, doncs benvingut sigui, però tampoc no serveix de gaire.

I llavors per això sí que és important que incorporem aquesta perspectiva feminista, però diguem de quina manera, no? Que donem suport a aquests projectes liderats per dones, però concretament amb quins recursos o amb quins criteris. I parlem de formació i de relleu generacional, però les dones joves no s'incorporen a la terra si no..., a la pagesia si no tenen terra, si l'habitatge continua sent un problema, si no tenen accés als crèdits, si hi ha uns serveis públics deficients que no permeten que

visquin als pobles. Per tant, al final les condicions materials són les mateixes, doncs això queden en discursos buits.

Creiem que amb les esmenes que s'han presentat al text millora perquè aterra algunes coses. Presenta algunes concrecions amb aquesta indefinició inicial. Les transaccions que ens han presentat faran que els punts aquests els puguem acceptar, però també n'hi haurà algun punt que ja era prou ambigu i si a més a més no recull algunes millores que hi havia, doncs crec que..., bé, el nostre grup no li donarem suport.

Per tant, és una proposta en general positiva, però que sembla molt més útil si en realitat s'acompanya de recursos, de terminis, de rendició de comptes.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Al no haver-hi presència del Grup Mixt, doncs passaríem a la intervenció del grup proponent per posicionar-se sobre les esmenes i té la paraula la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Sí, gràcies de nou, presidenta. Bé, ho ha comentat la diputada Camps, d'Esquerra Republicana, de les cinc

Fitxer 26CIF10

esmenes que ens han presentat, doncs hem pogut arribar a transaccionar tres d'elles. I em sumo, comentava, és recíproc l'agraïment per haver assolit aquestes tres transaccions que, com deia, doncs totes tres..., tots els grups tenen a la seva disposició.

Sobre la primera esmena que presentava el grup d'Esquerra Republicana, que demanava aquests informes d'impacte de gènere en les convocatòries, doncs a veure, la finalitat és compartida, no, però és veritat que l'obligació d'elaborar un informe específic en totes les convocatòries, sense distingir-ne, doncs, l'objecte o l'impacte potencial, doncs, pot generar càrrega administrativa desproporcionada que

pot endarrerir aquestes convocatòries. I aquest tampoc és el nostre objectiu, no? I a més, qualsevol revisió dels criteris de concessió ha de ser compatible amb la normativa sectorial, la PAC, els principis d'igualtat de tracte i l'objecte de cada línia.

L'esmena segona sí que hem arribat a una transacció. La tercera també, com dèiem. I la quarta, aquesta que no hem acceptat perquè ens demanaven aquest pla d'impuls de les dones pageses. Considerem que no és assumible, en els termes que ens proposa Esquerra Republicana, ja que el Departament disposa d'un instrument específic de planificació en matèria d'igualtat de les dones del sector agrari, agroalimentari, forestal i pesquer, com és el programa de dones del món rural i marítim que es porta desenvolupant des de l'any 2013. Actualment es troba en el desenvolupament del quart programa i l'aprovació d'un pla específic, un nou pla específic, doncs, amb aquest mateix horitzó temporal, doncs, comportaria una duplicitat d'instruments de planificació, seguiment i governança que no és assumible. Per això, no hem acceptat aquesta esmena.

La presidenta

Gràcies, diputada. Doncs ara passariem al torn de votacions. Algun grup vol demanar votació separada d'algun dels punts? El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Alba Camps i Roca

Demana-riem separat el punt 4, la votació del punt 4.

La presidenta

D'acord, el punt 4. Algun altre grup parlamentari? Perfecte, doncs votariem tots els punts, l'1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 per una banda i el punt 4 per l'altra. D'acord? Doncs ara passariem a votar el punt 1, el 2 al 3, el 5, al 6, el 7, al 8 al 9 i el 10.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, d'Esquerra Republicana, de la CUP, de Junts i del Partit Popular.

Vots en contra?

I un vot en contra de VOX.

I cap abstenció.

Ara passariem a votar el punt 4.

Vots a favor?

Vots a favor del grup parlamentari del Partit Socialista, de Junts i del Partit Popular.

Vots en contra?

Un vot en contra de VOX.

I abstencions?

I abstencions del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i de la CUP.

Doncs, aquesta proposta de resolució quedaria aprovada.

Proposta de resolució sobre la igualtat real en l'esport femení

250-01139/15

Ara passariem al següent punt de l'ordre del dia, ja el darrer, que és la proposta de resolució sobre la igualtat real a l'esport femení, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i té la paraula la seva diputada Júlia Calvet per defensar-la.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, presidenta. Lia Thomas en 2022 ganó el campeonato femenino de natación de 500 yardas libres, superando en más de ocho segundos el récord anterior. Anne Andrés en 2023 ganó la categoría femenina del levantamiento de peso, superando en más de doscientos kilos a la segunda clasificada. Austin Killips, también en 2023, ganó la carrera femenina por etapas en ciclismo terminando un minuto y veintinueve segundos por delante de la segunda clasificada. Y podríamos seguir citando muchos más ejemplos.

¿Pero qué es lo que tienen en común? Pues varias cosas. Primero, que siendo biológicamente hombres han competido en categorías femeninas en distintas disciplinas deportivas y, en segundo lugar, que en todos estos casos han reventado los récords previos conseguido por mujeres o se han impuesto con una diferencia abrumadora respecto a las segundas clasificadas.

Y precisamente de eso se trata de esta propuesta que hoy traen a esta comisión desde VOX, que es preservar y defender el deporte femenino, dado que hay algunas fuerzas políticas que hace tiempo que pretenden acabar con ello, con el deporte femenino. Miren, la existencia histórica de categorías diferenciadas no responde a una cuestión tradicional cultural o a una invención ideológica. Responde a la ciencia, la evidencia científica dado que hombres y mujeres, sobre todo después de la pubertad, no compiten en igualdad de condiciones físicas. Esta separación, pues, existe principalmente para garantizar que las mujeres compitan entre ellas en condiciones de igualdad, que ganen sus propios campeonatos, batan sus propios récords, accedan a becas, desarrollen carreras profesionales y que tengan las mismas oportunidades deportivas que tienen los hombres.

Y esa es la realidad, la realidad material, la realidad científica, que no desaparece por mucho que aquí haya ciertas fuerzas políticas que decidan ignorarla y montar un relato negacionista paralelo. Porque yo le pregunto a todos esos feministas de pancarta –que aquí tenemos a muchos– por qué van en contra del deporte femenino. ¿Por qué no quieren que las mujeres tengan éxito en el deporte? ¿Para ustedes no significa nada ser mujer? ¿Por qué quieren desdibujar lo que es ser mujer? ¿Por qué quieren reducir el ser mujer a un mero sentimiento? ¿Por qué quieren que haya hombres que compiten en el deporte femenino? ¿Qué mensaje enviamos a una niña que entrena cada día, si después las reglas no preservan unas condiciones de competición equitativas?

O sea, nosotros, desde luego, estamos con el deporte femenino y queremos preservarlo, defenderlo y protegerlo de todas estas ingerencias. Por eso planteamos lo siguiente. En primer lugar, proteger la categoría femenina del deporte, estableciendo el sexo biológico como único criterio objetivo de participación. En segundo lugar, revisar todos los protocolos y disposiciones vigentes en materia deportiva para priorizar la protección de las mujeres, especialmente en deportes de contacto. Y, en tercer lugar, iniciar, por ejemplo, también en este caso, los trámites para derogar el artículo 61.3 de, precisamente, la ley que se ha tratado hoy en la comparecencia anterior, la ley 13/2025, para que no se vulnere el derecho fundamental a la igualdad, en este caso, de las mujeres en el ámbito deportivo y, finalmente, pues vincular las subvenciones y ayudas a las entidades deportivas al

respeto explícito de las categorías femeninas por sexo biológico y estableciendo así cláusulas de control y reintegro ante su posible incumplimiento. Porque el esfuerzo, el trabajo y el mérito de nuestras mujeres, pues, debe prevalecer por encima de cualquier relato o negocio ideológico.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Al no haver-hi esmenes per cap..., que no han presentat cap dels grups parlamentaris, doncs passàrem a les intervencions dels grups parlamentaris per posicionar-se i, en aquest sentit, tindria la paraula el Grup Parlamentari de Junts i té la paraula la seva diputada Ennату Domingo.

Ennату Domingo i Soler

Gràcies, presidenta. Ara acabem d'escoltar un discurs que només es pot entendre en el marc del creixement de la transfòbia, de la LGTBI-fòbia en l'àmbit de l'esport. Avui, en el punt anterior, hem escoltat l'Observatori contra la LGTBI-fòbia, que ens explicava que precisament el 5,1 per cent de les discriminacions que documenten són en l'àmbit de l'esport, precisament. Per nosaltres i en aquest cas, si ens hi fixem, han seguit el mateix patró que és utilitzar casos molt concrets, doncs, per promoure més discriminació contra la comunitat trans.

Per a nosaltres, l'LGTBI-fòbia, la transfòbia són línies vermelles. Som un grup parlamentari que volem una societat més inclusiva, una societat lliure de discriminació i, per tant, no podem acceptar ni l'exposició de motius d'aquesta proposta de resolució ni els punts que ens proposen. Per començar, la terminologia que utilitzen és retrògrada i també estigmatitzadora i les propostes són antidemocràtiques i inacceptables.

En segon lloc, entrant més en les propostes per respecte també al treball que fem en aquesta comissió, creiem que aquesta proposta intenta trencar un consens de país que va acabar amb l'aprovació de la Llei 13/2005, que precisament intentava garantir l'accés de les persones trans i en especial les persones trans menors d'edat en activitats esportives que s'organitzen a Catalunya i, per tant, no acceptarem que s'utilitzin a les dones, els drets de les dones per, precisament, anar en contra dels

drets i la garantia d'oportunitats d'un col·lectiu específic i del col·lectiu trans en aquest cas.

Reduir, si es vol parlar d'augmentar les oportunitats de les dones, no?, oportunitats materials i econòmiques, com ha esmentat la diputada, per què no parlem sobre les condicions salarials de les dones esportistes? Per què no parlem sobre la conciliació familiar? Per què no parlem del reconeixement que es mereix l'esport femení? I d'això, com heu sentit, la diputada no ha fet cap esment. Per tant, la intenció d'aquesta proposta de resolució és clara, és discriminatòria i, per tant, nosaltres votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara passaríem al torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Només per anunciar el nostre vot contrari a tots els punts.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del grup parlamentari del Partit Popular i té la paraula la diputada Belén Pajares.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Calvet, usted recordará que en el mes de –usted, señora Calvet, y el resto de diputadas– que en el mes de marzo nuestro diputado Pau Ferran presentó una moción sobre políticas deportivas, en la cual se abordaba justamente la propuesta que usted presenta y que, resumiendo, pedía impulsar las modificaciones legislativas para garantizar que el sexo biológico fuera el único determinante para la asignación de las categorías deportivas como garantía de la igualdad de oportunidades, la no-discriminación y la justicia competitiva.

Además, también en la moción pedimos derogar la ley 4/2003, conocida como ley Trans. Además, en nuestro grupo parlamentario en el Congreso ha presentado un recurso de inconstitucionalidad porque tanto la ley trans a nivel estatal y la ley

13/2025, la ley LGTBI catalana, son leyes donde las definiciones no son neutras. Generan obligaciones y sanciones, con una fuerte carga ideológica que intensifica la ideología de género. Es que, además, no es un tema de matices. Es un tema de modelo. Y el objetivo no es otro que introducir la ideología trans en todas las leyes que la izquierda presenta.

Nosotros, entre muchos motivos que obligaba a nuestro voto en contra, está el más importante, porque contraviene el hecho biológico que nos hace hombres y mujeres y, por tanto, la lucha histórica por la igualdad entre hombres y mujeres. La autodeterminación de género es uno de los puntos más preocupantes, porque han extendido ustedes la falsa creencia que el sexo no es un hecho biológico y que es un hecho sentido.

Justamente, parece mentira, señorías, que tengamos que recordar en esta comisión, que es la Comisión de Igualdad y Feminismo, que la participación de la mujer en el deporte es un logro de valor incalculable, que se ha dado durante muchos años para que pudieran tener un acceso igualitario y sin discriminación en el ámbito deportivo. Y la ley trans amenaza frontalmente a la igualdad de oportunidades y la justicia competitiva en el deporte femenino. Y todos conocemos casos, tanto a nivel nacional como internacional, donde se han llegado a imposibilitar las mujeres ganan en sus categorías o aspirar a una carrera deportiva o a becas por la participación de mujeres trans. Y esto contribuye peligrosamente a nuestro borrado en el deporte.

Mire, es un hecho obvio. Los deportistas trans, quien ha nacido hombre tiene una ventaja física competitiva sobre las mujeres debido a diferencias anatómicas, entendido en el sentido estrictamente biológico. Tienen las ventajas traducido en mayor densidad ósea, mayor capacidad pulmonar, mayor masa muscular y un mayor tamaño y altura, de altura promedio, condiciones físicas que no desaparecen ni siquiera tras años de tratamiento hormonal.

Señorías, les pedimos que recapaciten y que en esta Comisión de Igualdad y Feminismo no se olviden de la lucha de las mujeres para llegar a los puestos de consideración en el deporte.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. I al no haver-hi presència del grup dels Comuns, de la CUP i del Grup Mixt, doncs, passàrem al grup del Partit Socialista i Units per Avançar i té la paraula la diputada Lúdia Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, presidenta. Doncs, des del grup Socialistes i Units per Avançar votarem en contra d'aquesta proposta de resolució, perquè aquesta iniciativa no aporta cap mesura real per reforçar l'esport femení. El que planteja derogar una garantia de participació, retirar ajuts a entitats esportives i excloure persones trans i intersexuals de la pràctica esportiva.

Demanen també derogar l'article 61.3 de la Llei 13/25 i és que aquest article diu una cosa molt senzilla: que les persones trans i intersexuals, especialment els menors, han de poder participar en les activitats esportives que es fan a Catalunya. O sigui, estem parlant d'anar a entrenar, de formar part d'un equip, de fer esport a l'escola o al municipi i no sentir que se'ls tanca la porta simplement pel fet de ser qui són. I volem manifestar el més absolut rebuig a les paraules utilitzades en certs paràgrafs de la proposta que busquen intencionadament l'estigmatització del col·lectiu, cosa que nosaltres no tolerarem.

En definitiva, es pot parlar de l'esport femení i de les condicions de competició, i és evident que en determinades competicions federades hi pot haver qüestions que s'han d'abordar amb serietat, amb criteris tècnics i amb respecte, però no podem convertir les persones trans en un problema ni presentar-les com una amenaça per a les dones, cosa que vostès pretenen.

El Govern de la Generalitat treballa perquè l'esport sigui un espai segur i obert tant per a les dones com per a les nenes, que encara es troben molts obstacles, i també per a les persones trans i intersexuals que massa sovint pateixen discriminació i assetjament. Per tant, el veritable...,

Fitxer 26CIF11

el que veritablement s'ha de defensar és que cap persona quedi fora de l'esport per ser qui és.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Al no haver-hi cap esmena passarem a les votacions. Entenc que algun grup vol demanar votació separada? Entenc que no. Doncs passaríem a les votacions del punt 1, 2, 3, 4 i 5.

Vots a favor?

Vots a favor del Partit Popular i de VOX.

Vots en contra?

Vots en contra del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i de Junts.

I cap abstenció.

Doncs aquesta proposta de resolució quedaria rebutjada i suspenem la sessió. L'aixequem.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT